

Dobrosi Andrea

C s e n d p e l y h e k

Dobrosi Andrea

Csendpelyhek

Budapest 2013

Dobrosi Andrea

Csendpelyhek

szerkesztés, címlapfotó:

Dobrosi Andrea

technikai tanácsadó:

Fetykó Judit

Budapest 2013

Téli gyermek vagyok. A cím egyrészt utalhat erre is. Másrészt arra, hogy ez itt az első kötetem. Elektronikus változat, amikor kitörök a csendből. Kis pelyheket tárok az Olvasó elé, amely által azok összeállhatnak egy egésszé, mint egy hó-szőnyeg a természet lágy ölén.

Az írás régi társam, az önkifejezés legfőbb eszköze. Ami tehát itt található, több év termése. Ez a kis verscsírákat tartalmazó gyűjtemény számomra olyan, mint az anyának gyermeke. Ragaszkodással teli. Életem szerves részei ezek, melyek úgy tartoznak hozzám, mint fához a levél. Persze olykor lehullnak – ilyenkor ihletsezény időszakot élek – máskor a zöldtől a vörösíg pompáznak – alkotok.

A stílus rám települt, mint moha a fára. Azt levetközni nem tudom, de talán akarni sem akarom. Egy időben megpróbáltam különbözőképpen is. Jó játék volt, semmi több. Írok még prózát, így meg úgy, olykor aforizmát is.

S mint ahogy oly sokan, kik írással tengetik napjaikat, időnként jól esik a visszajelzés, mi az, ami jó, s min kéne javítani. A kritika olyan tartozék, melyet mindenkinek magára kellene vállalnia e tevékenység során. Hogy az én alkotómunkám kiforrott volna? Ezt az Olvasóra bízom. Az egyén soha sem lebecsülendő, de ehhez elsősorban önmagunkkal kell harmóniában lennünk. Akkor mi is meg tudunk nyílni, mint egy bimbózó virág.

Önálló kötetem tehát még nincs, ki tudja, egyáltalán megállják-e helyüket az én firkálmányaim., de szerepeltem már különböző antológiákban: **A lélek temploma, Álmodók földje, Versüzenet, Kláris, Szárnypróbálgatók, Spangár András Irodalmi Kör antológiája** és írtam egy-két on-line portálra és nyomtatott folyóiratba is: www.verslista.hu, www.kalaka.com, <http://kepzelde.hu/>, www.napsziget.hu, <http://retsag.net/helikon/>, <http://iroklub.napvilag.net>, <http://7torony.hu/index.php>

A Facebook közösségi portálon a Holdpehely – az irodalmi fényforrás nevű csoportot vezetem, azzal a céllal, hogy a kis pelyhek ott fénné egyesülve világoljanak az irodalom palettáján.

Kinyitottam a fiókot...

Kinyitottam a fiókot,
felgyülemlett benne múltam,
a kacaton csak kacagok,
nyitottam és kinyitottam.

A megosztott lom váralap
lehet, hát piacra dobom,
csak végül meg ne bántsalak,
hogymi nem kell, rád hagyom.

Tudod mit? Tőzsdére viszem,
a faláda úgyis dugig,
lehet, bukom a bizniszen,
de egyszer mindenki bukik.

Azért valami megmarad,
mert kivettem a lényegét,
mindig lesz egy lélekdarab,
amellyel jövőt építek.

Merre, melyik...

Kalimpál, kis kezét nyújtja,
kipróbál újra meg újra,
s ha már vannak színek, formák,
ha megismerte a lábát,
jönnek mondókák, énekek,
s a tejbegríz is ízesebb,
elővesz színes ceruzát,
színes még neki a világ.

Aztán majd megtapasztalja,
nehéz az iskolatáska,
lassan rátesznek terheket,
ideje egyre kevesebb,
de a leckéje egyre több,
csak görnyed füzete fölött,
ír, olvas, ki- és beszámol,
nem rogy össze a tudástól.

Rohangál feljebb a létrán,
mert rá újabb feladat vár,
vizsga, edzés, buli, dráma,
s jön az élet iskolája,
mikor munkahelyet keres,
eszmél, nem minden sikeres,
milyen nagy király a tőke,
ha nincs, fáj a feje tőle.

Még keresgél, bízik, mulat,
de ritkább, hogy fityiszt mutat,
inkább azon van, hogy végre
hobbijára jusson pénze,
majd a korral másként látja,
örül, hogy marad barátja,
a családja is szereti,
s számláit tudja fizetni

Már rajta a világ szeme,
neki kell teljesítenie,
felelősség terhe sújtja,
meg van pecsételve útja,
hisz ugyanazt kell tennie,
mit szülei tettek vele:
rögös útra téríteni,
megmutatni merre, melyik.

Szeretni kell

Ma már holnap van,
de holnap lesz-e ma?
Lágykenyeres vágy
átír elégiát,
meddig hiszi el,
hogy szeretni fontos,
hogy szeretni kell...?

A pénz kelendőbb –
de mindenek előtt?
Habos sütemény
csak kirakatba fér,
vagy gyomorra lel,
mert szeretni fontos,
mert szeretni kell...?

Oszthat újra ész –
de nem önző, csibész?
Kibicet ér gond
amiért nem bolond,
maskarát visel,
ha szeretni fontos,
ha szeretni kell...?

Teljes a kezdet –
de csonkul. Engeded?
Félbe hagyjuk tán
kűrünk bukás után,
vagy úgy állunk fel:
szeretni még fontos,
szeretni még kell...?

Fényburokrepedés

Addigra a csontom rég porózus,
ok, hogy ne szaladjak, ha jön a busz,
megszokott téma a diagnózis,
lótuszvirágról beugrik póz is,

mit már nyögve sem, de megújulok,
nem kérlelem, elér a fényburok,
azt is, ki dilettánsnak titulált,
fizetek, nyerni tud prostituált

végyszó, már meggyőztem, a barter
üzletkötője az ördög, partner,
a születés fölött dörzsöl kezet,
cseréje végleges, megkötetett,

legálisan leng húsomon hártya,
visszamennék időzni homályba,
de Khárón ladikja partra tévedt,
utolsó fuvart, bármennyi évet

adhat, ki korokat adminisztrál,
nem bánom vigyen, ahogyan misztrál,
Isten mellett mi a szélfuvallat,
csak elbambult, míg Lucifer vallat.

Hintában

Löknek. Magasomról zengett a pólya,
a síkot alakítja lebegésem,
robog a perc, jár óra mutatója -
a hintám - ívem levegőbe vésem.

De néha a kéznek kajla a ritmus,
elhagy a lánc erőt, magában inog,
búsul kezdeti szép, enyhül a virtus,
a vihar gyúrt ránc a bőrömön billog.

Lábam lógatva megállok, ezért hát
magam jövők, mert az égbe repülnék,
rónám a mennyet, ám a poklok poklát
hasítom, mint szabó vágja a kelmét.

S ha túlpörög, kinek szól majd a számla?
Meg úgy se véd, ha alacsony a támla...

Homályból

Leválnék rólam szó midőn elérlek,
itt se véd a pólya végletig csak úgy...
vén idő vet évet követni Téged,
s erre járva olykor szívem ellazul.

De visszarántva dobban újra értem,
súgja még, a munka vár, az ostromom,
bököd megint az ujj: elő a vértem,
most homályban ér a titkod - ápolom.

Sötét pecsétje sújt vagy írka színes,
az inga jár, de változó ütemre;
vallj az égbe, taktusod közé szeress,
mint vonalra vedlik át szünet jele.

Az értelembe látni vívok harcot,
Te lent is fent is várt magad szakajtod.

Repülés

Lélegzetnyi oázisom
távolságot mér a létre,
elcsomagolva szavaim
visz a lég a messzeségbe.

Az égből törpék a lábak,
ingázó lépteik kuszák,
látom út porán mint szalad,
szelet faggat a sokaság.

Idefenn akadt az álmom,
földre feszít az ébredés,
reggelre vissza kell szállnom,
egy Csóva a szemembe vés:

nem lógathatod lábadat,
rólad mereng a járdalap.

Tanítom magam

Az idő filmkockáin kopott, karc ette percek,
a bánat pergamentekercsét szorongatom már.
Erőssé leszek, ha gyengeségem elfelejtem,
nehéz úgy a járás, míg az ember csak botorkál.

Az út olykor sárdagasz, vagy épp túl könnyű préda,
mégis haladnom kell, mint eke vájat a földben,
ahogy szántóvetőnek is fordul a barázda.
Lehet mélyről jön mag, azt gondolattal se öljem.

Az önmarcangolni vágyó magának vermet ás,
hiába könnyebb bejárni simát a gödörnél,
én megteszem, csak bambulok, pedig látni más.
Ha a szem szíveig hatol, győzelmet ír a cél.

Nekem kell a trófea, kérem vissza Isten hitem...
Tanítom magam, csepp vigasz. De rég voltunk ennyien.

Mintha csend

Mintha jó lenne nyughatatlanul.
Feléled a szél, dühöngni tanul,
égi dobverőt pörget erősen,
egyre harsányabb, szenvedélyesebb,

agresszív, felhőfodorra förmed,
az esőt ereszt, meggyötör földet;
villám szorongatja áldozatát:
meghasadnak magányukban a fák,

rákontrázik mennydörgés basszusa,
dübörög a táj, mint koncertszoba.
Az erek a testben megremegnek,
lepedék is fogban, vagy gyökerek.

Alakom ázott, rezignáltan áll,
s mégis. Belém ivódik e szignál.
Mintha hallani vélném a csendet,
mit fülembe Isten megteremtett...

Perceink

Bújj hozzám, tested összefonja minden
porcikámat, lelkem magánya kihág,
ölelésed ragyogtatja rám kincsem,
fényeddel takarózik a talmi ágy.

Bújj hozzám, régóta várom sóhajod,
hallani akarom szíved ritmusát
paplanom alatt, mint nekem átadod,
lúktetés marjon, tusám rajtad megálldd.

Bújj hozzám, engem érints, ne érdeked
tapasza fedjen, sebeim beforrtak,
nagyon is fáj, ha a bőröm megreped,
védj meg, felszínem érd, ne csak horzsoljad.

Hozzám bújj, mint kertben fut virágtekercs,
én legyek a törzs, míg lepereg a perc.

Szerelem...

Szerelem. Muszáj. Működésképtelen
mióta már. Túl vagyok bár több telen,
s a nyár, tavasz, mint mókus, tovaszőkkent,
levél hullik le megint, rút ködöt kent
szemem elé annyi ősz. Szerelem, mert
az elromlott dolog vacak, az embert
akartam ékesíteni, csak szegény
reménysugár kicsorbulhatott, nem él.
Azért szerelem, én a hit bolondja;
pedig rozsdás rózsaszín. A halomba
hullt óhajon matatni kezd az élet,
hordágyon az érzés, beteg. De éget
valami kóbor energia. Velem
sincs garancia, akkor is. Szerelem...

Csontok között...

Lábaid égi neszét megidéztem,
ígézett a táncod a hold udvarán,
vágytam közelítő üstökös éned,
mint vetül lágy tűzű orcája reám.

Hópuha lépték bennem az ígélet,
átfon univerzumodban fénysugár,
sóhajod hídja köti a szívünket,
korlátja ezüstöz, pillére sudár.

Fejem fölött csillagruhában te vagy,
ölelésed ölti testemre neved,
míves felhőkbe látom világomat,
de szemem a bűnös, szívedre ne vedd.

Az idő bambusz ágyán a nap hever,
csontok között szerelmem húsomba ver.

Évszakok krónikája

Máglya a nyár,
az ég gomolygó füstjel,
redőny a hold,
bevonva könnyezüsttel;

őszhálón zsong a nap,
pók zsákmánya cseng,
bolyong a csók, az árny,
elmereng a rend;

ködcsipkét hord a tél,
csípős csend ropog,
egymásba fagynak
elnémult mondatok;

göcsörtös ág leng
jégvirágréteken,
tavaszszellő ring -
félszárnyú szerelem...

Ha

Ha kép lennél,
én keret,
ha szín lennél,
én ecset,

ha fa lennél,
én a föld,
ha fű lennél,
én a zöld,

ha ág lennél,
én levél,
ha ég lennél,
én a kék,

ha jég lennél,
én a fagy,
ha hegy lennél,
én patak,

ha tűz lennél,
én parázs,
ha víz lennél,
én a gát,

ha tó lennél,
én a hal,
ha szél lennél,
én vihar,

ha hó lennél,
én a sár,
ha itt lennél,
maradnál...

Távol, közelebb

A tervek ösvényén lopózik a hitem,
mindig megígérem, rálépek az útra,
de egy rezgés félrelök, elesek újra,
én botladozom, Te biztosan jársz vízen.

A szavak zsonglőrei közt földre hullok,
lelész balga báj, mi a beszédbe forrad,
nem hallom a kakasszót, hiába virrad,
Júdás csókja netalán rajtam is múlt.

Keresztem cipelését csak elodázom,
a teher tömjén illata eltántorít,
harminc ezüstöt érnek hepehupáim,
nem számít, hogy közben a lomha láz elnyom.

A metró kocsiját elárasztja a tömeg,
szemem szegletén záródó ajtók nyoma,
a vágy vakvágányán egy megálló tova,
tűnődés lökte távol szerelvényemet

Hófehér

Hófehérre, fehérebb óra vágyom
(mint pókfonál hálózott be a szürke)
a téli reggel friss malasztja áldjon
minden kósza sóhajt, ha kín legyűrte.

A lélek is fagyott, ahogy víztükör
(hány tavat borotvál a habkönnyű szél?)
kőkemény pompa hív, az ördögi kör,
korcsolya éle karcot így hús jegén.

Akkor mi végre bűg szívünk dallamot?
(napot szegezett fölénk a sötétség...)
szeretet kendője terül el amott
várakozó arcon, kézben gyertya ég.

Színek orgiáját hirdeti a dér,
akarat - ha van - nem csupán hófehér.

Szo-nett vagy nekem

Érzem, fákon lélegzeted áramol,
virágnektár kezéd fogva édesebb,
szigeti szellő megpihen, rám hajol,
gyógyít... beforr lelkemen a régi seb.

Vágyam tévmetszete hal. Hangod irdal
húsomba, üzen szíveddel: ez zene,
szemem, nyissa fel végre égre e dal,
bú suhanjon távolabb! - De rezzen-e?

Míg az éj serénykedik, pókhálót told
tekintetemre s én szólok neki: told,
lökdelém, hadd tépjem álmom gyöngysorát! -

kihullasz karjaimból, mint puha toll...
Tar testemen a fény minek puhatol,
ha nem derít, óv, mint gyermeket család...?

Csodálom

Alszol. Mindig újra hallom és nézem
lélegzeted, te vagy teában mézem,
a mindent hozod. Az óra ütemre jár,
mint szívverésed, lüktet a csend, bezár
karom közé a rózsaszín pillanat.
Ki tudja meddig, kinő-e szilvamag
kinn a kertben? Aludj. Ragyogjanak rád
csillagfényes esték, tükröző imák,
hozzád hajol belőlem most a lélek.
Fordulsz, mint egészben fordulnak részek,
tán álmod csensz a félénk éjszakába.
Gyúrt takaródon arcod simasága
a minta, én nem tudok aludni még.
Csodálom a lényed, mit Isten kimért.

Szeretlek

Nem győzőm mondani Neked elégszer,
hogy Te vagy gyöngy-medáliám, az ékszer,
mely minden szögből fényesebb a fénynél,
Te vagy, ki nyegle szívemben benne él,
ki nihilben újraverni kész akár,
mert dobbannia kell szüntelen - ha már
életre cseperedett kedves lénye.
Te vagy testemnek összes véredénye,
melyeket megtelít a szereteted,
újrapumpálva szívembe véretem.
Te vagy mindenik vers legszebbik sora,
mit nem hagyhatok olvasatlan soha;
Veled sarjad a béke olajága,
életem lelke lelkedbe bocsátja.

Rád kacsintva

A nyolc év gyorsan lepergett, mint ahogy
homok folyik át szűk csövön, visszafogy
a felső részbe, oson észrevétlen
fordításig. Az évek készletében
most itt a nap, születésed ünnepe,
nem győzők betelni. Vajon szűnnek-e
csomók torkomon, ha szavam leteszem
melléd? De érted túltennék Verlaine-en,
tudod. Még pár nyár kell, és gyermeki
lényed átpréselődik koron, pedig
hőzöng július. A felnőtt lét súlyát
viseld jól majd, kerüljenek a stigmák,
rítusok. Mindig is Verlaine a minta.
Feledni nem foglak, csak rád kacsintva!

Ha-lom

Ha emlékezne homok szélvihar előttre,
lábnyomok rajzát restaurálná kvarcain,
ha tudná eső, mit mosott el a lőre,
arcokat mint fedett egykor puha baldachin,

s tán a hókupac, *ha* fent lenne a Fészbukon,
bejelölné Ámort, mint ismerőst,
aranyat szíthatna rám mindmáig Yukon,
de a résen elszivárog előlem bőség,

nem ringat édes vizű, lágy hullámkaréja,
csak tócsa ér, tükrét felhőkön át vonszolom,
elragad csábos ősidő, miként a héja.
Ha tudtam volna... fordítva ülsz fehér lovon...

Ha keserű, ha látszat is

Ne hunyjon ki a lámpafény, ha nézel,
égjen, nem vagy te jóban a sötéttel.
Keserűn búsongni micsoda könnyű
tett, közel az érdes, a sok göröngyű
tétel. Szívednek édesebb gyümölcse,
inkább várj a talányos, jobb időkre.
Ehelyett beállsz a rövidebb sorba,
gondolod, az gyors lesz, nem eshet csorba
képeden. A szépség látszatát hiszed,
mi győz majd, de félrelép az is. Kiszed
a sors, vagy mint spártait, hegyről lelök,
azt mondja szeret, közben szemedbe köp.
Valld, hogy az életre előjegyeztek,
viríthatnak temetőben kereszttek.

Más kép, másképp

Nem gondoltam arra, hogy csak kalandból,
de neked nem voltam más, mint karambol.
Én az Elm utcában érzem most magam,
te elégedetten élsz, és boldogan
szalutálsz az időnek, mint múlik el.
Nézed csendesesen ahogy a fű kikel,
a roncsokat elszállítja a mentő
úgyis, kicsen szemedből a Teremtő
gondot legalább. Nem vagyok már ügyed
az aktakupacban, mondhatnám küret
voltam, vagy útszéli, eldobott üveg,
de a mozaik összeállt, nélküled
jött ki jól az ábra végül, hiába
szeretnék mást. Megtelt a postaláda.

Mérged...

Kenyeredbe nem dagasztom,
úgy edd. Engem övez klastrom,
hajnali bók téged érjen,
mit Charlie mondott zenében:

"Aki szép, az reggel is szép" -
ez slágered. De mint cserép
törni tud, ez is törik, s a
szó lelép, szállítja riksa.

Sasszéd elhagyott színpadot,
kőrből kiszálltál, szívbjagod
máskor, más miatt kapod meg.
Lenyeltem a tényt. Az omlett

illatából, hogy kizártál,
szobád másé, mint az ágytál
vénykorodra. A szívembe
vér kell, nem arcod. A csempe

is, ha leválik, csak kacat,
nem építetek vele falat
se többet lomtalanítva.
Delejhez itat a szilva,

kisüsti, de nem hörpintek;
szólhat kórus, vagy csak kvintett,
süketnek passzolnál hangot.
Mérged legalább nem vagyok.

Kint, egyedül

Dalolni kezd a tópart, a csend susog.
Hallgatom. A felhők - égi mágusok -
vörös köpenyükben most rám borulnak,
a Nap letűnik, felbukik a holnap.
Az azúr víztükör aranyba fordul,
ruhájára habvirág kerül fodrul.
Nézem. Az idill hullámvasútjára
váltottam jegyet. Egyre jár a
vonatkocsi, e képpel jut a csúcsra.
Mosolyt csahol a nap vérebe. Furcsa,
bágyadt ráncaim a szépség edzi meg,
úgy kell nekem, mint a testnek enzimek.
A táj kontúrja ér. Szemem az estére
ír csodát, s kérdem, szívemig kísér-e?

Hold és napkorong

A hold ezüstje dalodra kel, festi
szobám körött az esti mély sötétet,
neved a lég karjaimba téved,
a fény szemedben mindenek feletti.

Az árnyékot elsodortuk, tanmese,
téged ölelnék borostyán-szavaim,
sóhajunk a csend szent malaszttal int,
ránk hajlik a néma éj s tücsökhaz.

Vegyüljünk vadvirágos, ósdi rétbe,
űzzük gazzá nőtt napjaink messze el,
egymás arcára forduljunk, ne, még ne...

A távolban hajnal szívhangja neszel,
reng-inog a gyöngy napkorong; vége.
Nem voltál bolond, nem is vagy s nem leszel...

Beleragyogni

Mikor sárgállik az erdő... olyan:
szomorú és szép változatlanul.
Bennem így él az élet Nagyapa -
továbbhaladni szinte képtelen.
Szíved katedrálisában állok,
ámulva nézem a panorámát,
gyönyörködöm őszi végtelenben,
mint színei a tájat bejárják;
lelked égiség - felmagasodom,
ahogy fák felé szállnak madarak.
Pihenni-bújni vágyom fény között,
belevájni hiányod a csendbe,
lekiáltani kútmély bánatom,
hozzád szeretni egyedül-magam,
(nap heve sóvárog várromok fölött)
beleragyogni halovány tavaszba,
(nem maradhat óhaj a rügy pattanás)
veled venni át az élet táviratát,
mely a sárgálló erdőt aranyozza.
Mikor egy hajsza rám kihull, épp olyan:
elmúlást idéző és látványtalan...

Napok

Sápadó a hajnal arca,
virrad. Jön az örökös hajsza,
a meglett civódás megint.
Köztünk a levegő meging,

rezzen, cirógatni próbál.
Ránézek, fordulok, s a váll
egy rántásnyit hátracsusszan.
Vár, mint fogkrém a tubusban.

A kávéskanalat ha majd
megfogom, tán előbbre hajt.
De addig még az éjszaka
dorombol rajtam, a laza

másnap itt, hogy megérkezett,
kezet rázna velem, kezét,
ám odúm, az ágy marasztal.
Tegnapot pereg rám a fal,

én hagyom. De int a reggel.
Hiába bújok, ő meglel.
Horoszkópom is megmondta,
eljön, piszkál Nap dorongja.

Édes körforgás

Megint lepergett a homokszem,
szomjazónak nyílt égi csap,
s megtöltve a kertek köldökét,
föld ivott altató alatt.

Szemben háztető faltja vedlik,
párát vet rám a hajnali kéz,
szárad, ahogy oszlik fájdalom,
mint fogy-pereg csuporból a méz.

Múltat idéz esőszag, plasztik
a kép, bennem agg díva dal
harangoz, s ahogy felhő vonul
öregen, jelenem fiatal.

A nap bíbor blúzáat ölti fel.
idő kereke pördül újra -
a szélbökdösés - villan a táj
buja arcán pajkos azúrja.

Holnapot színezett rám a kör,
intek a mának: itt hagyom,
virágos álmaim között már
elavult a bánat, csupa gyom.

Tér, játék, június

Csend szitálja a percet a térben,
padról az árnyék falra vetül,
bicikli dől neki, s a június
ezüstöz rám csodát itt legbelül.

Gyermeki hang zsong lég sugarában,
a hintánál felzeng csöpp babaszáj,
csúszda peremről szökken a test,
dúl homokozóban a komoly viszály.

Lábtól fülig maszat és sár dagad,
vízcsapon lóg műanyag, kis vödör,
játék hevével kerge szél verseng,
illúziót rombol, félresöpör.

Égre tapadnak tollpihe felhők,
fehér fodrú tánccal nyárdal cikáz,
arany ívű szellő, napfény motoz
fentről közelítve, mint fecskénász.

Szonett egy pohár vízhez

Te vagy, ki boldoggá lopod szívem,
ki körbefonsz a hőséget fed(d)ni,
nincs nélküled nyár, mindben ezernyi
vágyat ölelsz át hűsre szelíden.

Nézni hagysz, csendbe ámulni tanítsz,
ha épp zord hegyek merednek, mi az,
a sóhaj a forrás nekünk, vigasz,
öröm, hogy létezel, s megírna Keats.

Tükrödön ég leng, rajtad inog szám,
leved bevonz - de vonz - ér napmeleg,
nedved esdem, s ajkamba szipogsz ám.

Érzem cseppjeid, s tudom, kellenek,
gyere, kerülj mindenestül hozzám,
veszettül kívánlak, szánj! Engeded?

Az ősz köpenye

Levetkőzött a nyár s odaszólt az ősznek:
vidd és add át ruhám a méla magánynak
eljövetelére, a part már szendereg -
álmot akart a homok, s a vadkacsákat

jobban elrejtí a hajlongó sástelep,
ha ködfátylad a hullámot eltakarja;
hordjon sok színt az erdő, hát isten veled
táncoló napsugár és szellő románca.

Nógat az idő a meztelen fohászra,
az áhítat csendjét áldja meg gyertyafény
ölelése, véget ért már a lányregény.

S felhúzta magára köpenyét az évszak,
apró, barna gombok rajtuk a gesztenyék,
bókoló, bozontos tincsekkel rőt fején.

Októberi vallomás

Lassan ásít a hajnal, tátog a szél,
falevél felzörög, a beteg tüdő
jajong, kezd siránkozni a vénülő,
kinek távozik kincse: az egészség.

A receptre októbert ír a naptár,
elmúlás dózisa bökdösi bőröm
felszínét, arcomra más világ köszön:
a felismerés, mely enyhe gyógyulás.

Hiszem, hogy idővel kopik seb, beforr,
egyik évszak a másiknak doktora,
miszerint minden pillanat mulandó

- jelent ketyeg el holnap is az óra -
vallom, elmén emlékezés barangol,
ősz vándor, ki elmereng a múltba.

Őszmerengő

Esőt sóhajtott az ősz, november jötte
hencegőn időz itt, mínuszok mögötte.
A napok borút matatnak, ködöt, havat
horgol rám az ég, frontot, hűset. Fölaggat

ágaira homály nyírfaága, befűti
szobám a vitaminhiány, belém gyűrni
kész ráncait idő. A spejzből elővett
álmok, tűnt imák nyúznak, igyál. Erőset.

Mert józanságom padlón, ahogy a hőség.
Emlék a nyár, romba dőlt már, romba ős rég,
mint ifjonc éveim. A tavasz elrepült,
de újra fújja szél, feléled megfeszült,

kivet a lélek magából könnyet, rosszat.
Ostoroz a múlt, létbe jelent orozzak,
mindegy, hogy hűl, milyenek az imák, álmok.
A jövő bírál el minden kívánságot,

sejtelem szítál. A rám szórt kérdőjelek
részeim, hiszem. Magamba fényt ölelek,
a tél kívár. Válaszom ma még nem tudhatom.
Se borongós, se napsütötte ősnapon.

A tél érve

Tél nyelve leng az ágon kóistolón,
gyenge napnak szorítja kézfejét,
ajka zimankós, ős-szavakat gyón,
hangja negédes, csendes éjt kísért.

Ó, az ősz, esdekelní merészel,
térdén sebhelyes pára füstölög:
levelek színes dombja ne véssz el,
óhaja hegycsúcs ormán felhörög.

De a hóhalom - a lomha - elér,
jászolba szólít már a szent család,
nem lehetek hűtlen, pogány s ledér,
szeretet leplét terítem alád.

Ha győzni jövend a holnap feléd,
engedd, öledbe borítsa fejét.

Advent idején

Búvik a nap, ahogy a kölykök játszanak,
a sárga sugár rendezetlen kéve már,
hideget ráz a rét, fehér bundában jár,
tekereg kígyóként a sál, befedve nyak.

A járt utat koptatja télnek vándora,
csípős csendet szítál fennen a némaság,
a szótlán sötét búsan a szemekbe vág,
csak a hó csillogó, nyár hevén tárt boka.

Est parazsánál szunnyad a lélek-meleg,
sámlin görnyed a hát, száj imaszót tátog,
a szoba telt ürege fénydús egyveleg.

Mirha, tömjén, arany, a három királyok,
langy ének a szívben, háladal ténfereg,
gyászol a fenyves: koszorú tart lángot.

A fa monológja

Földhöz ragadtam. Közel a patakhoz,
én az őrző, hol csillámfodor lakkoz
habjával követ, hol halak mintáznak
vizet tükörcseppeken. Megköt lábam,
karjaim az eget, magasat tűrik,
odalátnak, s belül megöl az úr itt.
Hajam magányt zizeg, míg az emberek
ölbe futnak. Csak mondják, a Föld kerek,
meg nem tapasztalom. Én el nem megyek,
itt tart Nap, Hold, tavasz, nyár, ősz és telek,
vigyázom az ösvényre túrt kavicsot,
bokrot, virágot, fűvet, mit szél befog,
s a parton ágaskodó társaimmal
visszhangunk kel. Ránk szavazott a csízdal.

Fekete orgona

Toppodon két pont, nem takarja push up.
Tangád kikacsint rám, megcsap a huzat,
- a légkondi szele - lebbenő szoknyád.
Szerepedhez kevés a négy és fél oktáv.
Szád kómába eshet, mégis kimondod,
(ha öklöddel mutatsz is) mert kibontott
csomagjából a lendület. Már repülsz,
szavak hintaágyán pöffeszkedőn. Tűz
villan szemedben, mintha exponálna,
bőröd duzzad, vérvörös, mint a málna.
Szajhasorsod elnyomják kötőszavak,
életed ósdi, egy fintor, egy vacak;
szúzi reggeled a fekete dudva.
Te orgonára vágysz, csak átaludva.

Évgyűrűk

Letűnt szerepe karátnak,
mélyebbre nézel, belátnak
fénylő kövek mögé szemek.
Mit tudsz, mégis megkérdesz.

Lesed alkalmi nyugalmad
hogy ér, vagy a dal elalvad,
hiába mozog száj sután.
Tanakodsz a múlton, a mán.

Jövőd ringatva te alszol,
sötét éhezik, fény majszol
belőled hirtelen nagyot.
Meglepődsz, magára hagyod.

A véletlen verme másé
ma már, keserűbb a kávé
cukortalan, de megiszod.
Minek is bele légypiszok.

Elég, ha kiskanalat fogsz,
kevered, megedz, mint a bokszt,
keményül a gyomorszájad.
Strammá váltasz, mint vadállat.

Hang, kép egyazon minta lett,
ahogy széttört vén amulett,
mert babona elmén kifolyt.
Évgyűrűk öveznek mosolyt.

Batthyány tér

Hörög gyengeség rágta test,
lűktet az ér - búg a metró -
sejt sűrög, felzúg Budapest,
teret bolygat HÉV-vel retró.

Hajléktalan, galamb, padok,
mint vér pereg - Duna parti -
tűzi fény égre oszt lapot,
csontig mar a kártyaparti.

Villamos útvégre lázad,
döcögni nem fog - új sín görgeti -
vásárral csillapít lázat,
újsággal ijesztget jeti.

Szerelem tölti csarnokát,
reng a pitvar - pulzus pörög -
randira gyűl selyem, brokát,
angyalszárnyú szív-ördögök.

Busz gördül be Szent Annához,
zsong-dong a lég - templomi kar -
régi áldást, imaszót hoz,
hatra heged testen a var.

Versboltba küldött az anyám ...

Versboltba küldött az anyám:
költs, ott majd' minden akciós,
olcsóbb a szonett, mint briós,
de hogy meddig... nem vagyok jó,
bezzeg mi volt még hajdanán...?

S illantam... pékség is közel,
szonettet, brióst is veszek,
felhasználok két buszjegyet,
(néha az ember megveszett)
s belefér egy doboz Kozel.

Eszembe jutott, rúzsra fel,
a DM-be is benézek,
a torkomra viszek mézet,
(édes élet, de jó nézet)
s nem maradhat el falafel.

Láttam még egy tök jó övet,
majd betérek a butikba,
meg szükségem van bugyikra,
(régi vágyam, mint halikra)
veszek visszafelé jövet.

De versboltba küldött anyám,
a zárórát majd kivárom,
néhány óra csak, tán három,
(nekem is kell dínomdánom)
addig válogatok banánt.

Hoppá... ennyi pénz nem elég:
anya hadd vegyek balladát,
drága kincsem az... - Balra át,
(fordulhatok vissza, nahát...)
de nekem Aranyat vegyél!

Visszatérve otthon mi várt,
briós, buszjegy, Kozel kettő,
rúzs, méz, falafel egy teknő,
(imádom, de nincs tepertő)
öv, bugyik és kemény banán.

Csak néztem, mint ki mit se lát,
nálam se Arany, se szonett,
bezzeg, ha hű vagyok, korrekt,
prózaoltba is bemegyek,
vihettem volna novellát.

Kórrajz

Rímet? Éretlen gyümölcsöt szakajtsatok,
az divat. De csak nőn mutatnak hajcsatok,
bajuszt a férfi hord magán. A raj gyanús
őrszeme profinak száłka. Ha marhahús

kerül hindu asztalára, kitúrja kaszt
keményen. Te dilettáns, ki csak múltból raksz
görcsöt, ne koptassál tollat. Olyan vagy mint
hörcsög, csak közhelyed tárolod. Maradj kint,

a mókuserék nélküléd is elforog.
Farizeus a szem, bírálja lektorok
szürke nyája a zöldet. A másság kilóg.
Ne zavard meg munkájában a számítót,

ki gyöngysorba untalan bemászik, ki tán
ver. A mellét. Újkori, szánalmas titán.
Keress lovagot, ki páncél mögött versel,
faladra a művét mindenkor szögeld fel!

Vas harcod...

Vesztergom Andreának

Szítsd a parazsat, hadd égjen,
de ne öntsd le, onts még, szikrázz.
Tündökölni sose szégyen,
Játssz a szavakkal tovább, játssz!

Remény indája hálóz be,
nem pöffeszkedő folyondár,
nem táncolhatsz pengeélen -
verslábon biztosan megállsz.

Védelmezz, maradj ősanya,
hajlékot adj, ahogy tufa.
Írd a lélek barlangrajzát.

Fokozz; áraszsz, mint dús patak,
lobbants lángot a szó alatt.
Vas harcod edzetté formáz.

Ki tudja...

Szokolay Zoltánnak

"Hány lépés még"

A kereszt nyomta a vállát,
el-elesett a hegy felé,
lépéseket mégse számlált,
csak nézett le maga elé.

Tudta már két lator sorsát,
de ment, büszkén és előre,
az ég szürkéséget morzsált,
földön lett kenyér belőle.

Látod-e, mikor felszeled,
napfény oda van rejtve,
hogyan taszítunk sötét csövet,
lelkét szépen kilehelte...

Porfelhő földet mégis ér,
itt maradtak széttárt karok,
ahogy meghasad a szív is,
ki tudja, hányadik halott.

Ki tudja, meddig kérdezel,
kiáltasz lépésről, csőről,
búzamag elültetett-e,
mit a malom majd megőröl?

Ki tudja, társaddá válik,
reményt szítál, míg lét kitart,
mely nehéz, ha cél homályos,
út kőkemény, csak újra start.

Ha(j)tásvadászat

Éhhalálért folyt a mustra,
a költészet állni nem bírta tovább.
Előre ment, tejet ivott a mustra,
felvett ülő figurát.

Magnyi gondolat

Nem hittem, hogy fontos vagyok,
de fontosnak tartottam, hogy higgyek.
Rendületlen próbáltam utam,
nincs több kísérlet, útra vittek.
Éjbe fényt írni vágytam, fénybe
hulltam magam, sötétből, egykén.
Most, hogy múlt vagyok, a lekéssett vonat,
magányom kimúlt, megtért.
Nyughatatlanból nyugodtam, gondtalan
lettem, magnyi gondolat.
Hálám küldöm, ha sarjadok,
ha öntözni térsz, a tied. Fogadd.

Taníts...

Áldani taníts, azért, mit kaptam,
a létem veled, mint rügy kipattan,
siklunk a térben, dajkálva reményt
reménytelenségen, várva feléd

fonódni csalódott, könnyes arcot,
tenni jót, túlélni rút kudarcot.
Szívzugod tanítsd, hinni, adni még,
hálám érjen, köszönni semmiség.

Taníts szeretni, lépjem túl magam,
tereljem, kinek sötét útja van,
s bánatmezőn, ha virágod vagyok,
szakajts, vezéreljen ék – csillagod.

Mentsvár maradj, híd a kis szíromnak,
taníts, belőlem a bút kivonjad,
hagyd, hogy veled szülessek, fogadj el
csonkán, de egészre kész. Só vagy, jel,

hű tanítómesterem, Bizalom;
emberként a félelem visszanyom,
sújt, gypál, átkozza mécs-életem.
Légy oázisom, taníts végtelen.

Sodródom, vagyok

Magyar honba vegyítve, Pesten, Budán,
sodródom őseim és jövőm után.
Anyám hordozott, az apám elkísért,
ki erre téved, a sors gödrébe lép.
Hogy mit adok, mit kaptam s miért, titok
talán. De egy biztos, hinni áhítok,
elérni száz apró fényt, csodát. Hiszen
vágyam, mint pókszövet leng át íriszen,
hálóz. Versek? Örök szerelemcsírák,
majd csak akkor nem írok, ha írni árt.
Addig is viszem szívem, vagy szívem hajt
előre, talány. Az Isten, kibe dalt
írt, dúdolni hívta, hát énekelnék.
Vagyok, ki szavakból komponál zenét.

Hitbe veszve

Dekorált belső dukál utolsó napra,
a mirelit jókedvet felengedjük,
s a kiolvadt, meleg kacaj, duhajba
vált, az óév az újért a sutba függ.
Hát vigadj, ünnepelj, hidd, panaszodnak
véget vet ez éjfél, s az újabb jobb lesz,
a jókívánság idén is kopogtat,
ahogy szokott, mosolyog, mint egy hosstess.
Nem is hinnéd, hogy hiszel, hogy mit vesz el
síró szemedből a remény, micsoda
erőt adott az ó-, újra esküvel,
s más napon, ha nincs ünnep, jön még csoda.
Csak lásd, ha nem is koccan pezsgős pohár,
élsz, mint nap kegyeltje a föld bársonyán.

Kerge fűszál

Szeretlek. Te hiába nem, fájdalmat
átkoz már e szó, s dalolnom kell. Harmat
csapódott rám csupán, csak fűszál vagyok
éjben, hajnalon, hol nem ringat karod.
De nem is csépelte a szót fülemnek.
Ki hinné, így is telt a fényüreg, szebb
ahogy csordulsz, mind távolabb peregsz el,
te vad, messzi vízgyöngy. Bennem öregszel,
bennem él szökkenésed, mint tolsz magadtól,
inalsz, akár zerge. Hagyom. Így van jól,
ha már szeretlek, engednem egyre csak
távolabb, sziklaszirtig, még ha becsap
is lényed. A szívem nem. Már tévedett
sokszor, kerge. Nem tesz több kísérletet.

Végül úgyis

A nagy folyó, sziklaszírttel, kavicszal,
magába ránt egyszer, lubickolni csal,
ott az ár, az örvény. Kínok ölelnek
a parthoz, a hullám olykor közel vet,
máskor meg vígan távolodsz, elúszol,
de maradsz a felszínen, mint a lúdtoll.
Ezt szereted, gondtalan. Panaszkodni
kezdesz, ha elmerülsz. A bú maroknyi
álcája szemnek, mégis felnagyítod.
Rettegsz, horogra tesznek, kampó kifog,
s a víz nélküled folyik, csorog tovább.
Rémálmod ez, a vég betér, kifoszt. Álld,
hidd, az ég megáld. Ezért építs hidat,
e lét magából végül úgyis kirak.

Game over

Teste egyre nő, csak tekereg, te vagy,
ki irányítod játékmezőn. Ne adj
sanszot, hogy hosszan magába harapjon,
nyerni vágyj, neked rekord kell, maraton.
Még jó, hogy nem valós, mert csupa nyálka,
meg pikkelyes, vedlik, s méregfogába
nem tűrnéd bőröd. Nem egy háziállat.
Csupán szimulálsz. Bárki ráncigálhat,
hogy ne játssz, meg nem te búvölsz, hanem ő,
csak életed lesed, ne bukj, az menő.
Persze, most ez a sikk, máskor a Majka
jön be, vagy pizza, jó kis kalamajka
kell neked. De egy szót se szólj anyádnak,
kígyók a győztesek, láb nélkül járnak...

Égi kegyben

Befejezted. Te már nem leszel online.
Pedig olyan, mintha hozzám hajolnál,
pazar főztöd adnád vendégeidnek
a kis lakásban. De el nem veszítlek.
Mert filmed bennem pereg tovább, tudod.
Képed marad. Csupán én halványulok
e sodró tömegben, rajtad már színek
ragyognak, meglelt, kései antitest.
Élénk vagy. Most az én immunrendszerem
foltoz hiányt, próbál óvni kényszeren,
hogy úrt taszítsak, mint egyforma pólus
idelenn. Elér, megtalál majd a juss
engem is, elnyel, mint kavicsot Duna.
Míg kormoz a föld, rád fényt írt Fortuna.

Nagyapának

Kérges kezed megedzette a munka,
de sosem volt időd fölös panaszra.
Törődtél. Sorsod szó nélkül tűrted el.
Ha adtál, örömöd magába gyúrt, emel

mába is. Rég szőtte hálód rám veted,
szentté mormolom egyre csak nevedet.
Áldalak. Lennék hasonmásod nagyon.
Vígan énekelhetnénk vasárnapon,

nekünk zengve fel orgona. Kenyered
rám morzsálhatna, mit bánom, hogy szeltesd
azt. Úgy várom én, csak megkínálj, megint
marassz, hívjál újra el, mint rendszerint.

Vesd a dunyhát, takarjon be tenálad,
kályhatüzem szítsd, adj a fahasábnak.
Magasságod, mint villám, hasíthat is.
Vásznad lennék. Fesd rám arcod, mint Matisse.

A maszk...

A maszk eltakar és ápol, menekít
magától magáért. Elhal telesírt
zsepi egyből. Álca a rejtek, a fegyver,
szépen szemedbe köp, kacagva megver
túl vigyoron. Kioson kínos igaz,
tagad a szent hamis, ha te állítasz.
Láttat, győz is, míg nem lépsz át szavakon.
Ne hagyd a bábukat dőlni, Balaton
vizebe, ha sót is ereszt, az tenger
sose lesz már. Neki egy van, az enter,
nyomatni rizsát, mit ennél. Háremet
alkot, mint rozmár, mélyre húz, rád nevet.
Bálgúnárok, a könnyűvérű nőcskék
kedvese, zúz, hitet, álnok, és bőrt tép.

Limonádé

Ahogy kell, citromot kaptam a léttől,
abból nincs hiány, csak az édességből.
De amint a mondás velem tudatja,
limonádét készítek, mint az atyja
a csalódásnak, na és még szomjas is.
Príma drogterápia, nulla hasis,
meg semmi narkó, csak cukor, vízalap,
ripsz-ropsz, bele fanyar gyümölcs és kalap.
Kellemesen hús, igazi nyári lötty,
a depresszióból magától kilök,
semmi kecmec, csak slukkra slukk. Isteni.
Jó, nem leszel tőle gazdag, és zseni
se, az bizti, de ki sem üt, mint pia,
max. hiszti tör rád, mert azt kell inni ma.

Tej-út

Kijár felém a csepped, a hófehér
nedű, az ízéd egy álommal felér
nekem. A szám kíván, ámul rád a szem,
ígérem, leteszem eléd váteszem,
ha lesz. Vidd. De kávémba térj be lágyan,
hiányoznál, kellesz, hogy leved áldjam.
Lennék papod, mint te reggelente nap,
igézlek. Csontjaimnak annyi kincset ad
részed, a kalciummal töltekezni
kell, tudod. Frissességed körbelengi
kéjem, szomjúságom nálad töltöm el.
Csak ha romlottá lettél, ne jöjj közel,
mert ha eltömne szag, rohanni kezdek.
Ne less kortyokat, útközben kivesztek.

Erre, arra, mégis itt

Én erre, te arra. Nem vagyok marha,
avított, csak edzett, minek a Kadarka
vagy a hárslevél, a régmúlt megkímél
ma már, mert tovább látok egy centinél.
s rosszabb nem jöhet rajtad kívül.
De elpárolgott az utálat, kihűl
végül a felfokozott vágy, lazulok.
Mi maradt? Magam, de nem fojt már hurok,
az a híres szerelem – szex és mámor –
lelépett. Nem velem. Vajon téblábol
még felém valaha? Csak egy tünemény,
villanás az, csábos, mint te, s oly kemény.
De gyümölcse édes, őrzöm ideám,
itt vagy. Gyermekearcban nézel ide rám.

Közhelyvers

Amiről nem tudsz, az nem fáj. Az élet
folyamán ez a módi. Mert a szépet,
a könnyűt hajszoljuk egyre, halálig.
Aztán? Jót vagy semmit, hisszük. Na már mint
csak követjük, mit az illem lediktál,
mit magunk eszkábáltunk eggyé, mit már
nem változtatunk. Minek. Mert nem vagyunk
tökéletesek, csak földön betanult
égi mások itt, apró örömök és
óriás csalódások, vagyunk a kés,
mi által vér folyik, s vagyunk sebtapasz.
Belőlünk, általunk, velünk. Ugyanaz.
Mert minden közhely mögött ott az ember,
mert az is meghal, ki ellenkezni mer...

Énkard

A róka ravasz, a bagoly bölcs. De te?
Te mi vagy? Te is klisé, csak mese?
Ne hidd. Egyéni szín vagy a palettán,
csak néha összemosnak mással, netán
Control V és benne vagy a tömegben.
Akkor se parázz, írd mesét kötetlen,
írd és éld egyben. Ha a lét aláz is,
nem lehetsz kivétel, csak üres frázis,
úgymond mellékszereplő. De a díszlet
az sikk nagyon, szemrevaló manír lett,
visszavon magának jogot, csak nyerjen.
Humán mentalitás. Zabálni, nyersen,
gyors iramban. Ránthatnád éned kardját,
csak a Pató Pál-félék visszatartják.

A fűcsomó szava

Érzem a szelet, ahogy kócol,
érezem a napot, mint melenget,
és látom a vasúti töltést,
a kalauzt, ha lámpát lenget,

látom az útszéli szemetet
több napos búzzal, s a bringát,
mit a spicces már tolni sem tud,
mert érzékszervei becsapják.

A föld itt ejtett rabul,
eme kicsiny térkép szegleten,
hol gyökeremmel ragaszkodom,
hol azt egy életre megvetem,

de úgy, hogy az ég madarait
mindig hallom, amint dalolnak,
a szárnyak szelíd rebbenése
olyan, mint örökön holnap.

Ringat a lét-öl, le nem nyírnak,
a kaszát erre nem ismerik,
fájna is, ha megszűnne mező,
sín, szemét, madár, mert édesít,

mert fűszerez, ha sivár lenne
itt, s ha rám dőlne egy pózna,
kő, faág, könnyezze a lelkem,
e kép többé nem aranyozna.

Mindig más napos

Uram, én más napos akarok lenni,
adj nekem egy új reggelt. Egy seregnyi
okot felsorolnék neked szívesen,
mert tudod, az nem fair, hogy te szíveken
átlátsz, én meg hozzád hasonlítani
sem tudok. Ha a holnapot mértani
pontossággal megszerkeszthetném, na az
jó húzás lenne. De tán neked falaz
az idő, a szerencse, vagy a tudás.
Mindig, és mindenben megelőzől. Más
okom nincs is tán a más naposságra,
kíváncsiságom nem hagy nyugodni, hátha
egyszer felnövök hozzád. Azt megnézném.
De te hő vagy, s én olvadok, mint jégkrém.

Napfelkelte, napnyugta

/In memoriam E.Zs./

Rá keltem. Felvételtől beszélt éppen,
még tavalyról. Én talán dideregtem,
így május végén, még a munka előtt.
Lehet, nem is készülődtem, hanem őt
lestem kicsit, a fésű kezemben – állt.
Negyvenegy néhány év, s vége. A halált
nem övezik hamvas levelű nyárfák,
(neki a tűlevél is kevés) átrág
rajta a kőszívű törvény, ahogy a hegy
bekebelezhet utazót. Odamegy,
meghódítja, mit neki a nyolcezer,
de a visszaútra nincs erő... hever.
Ő csúcsra ér, a napnyugta a völgybe,
rózsája fehér, mint hó körülötte.

Gondolatfoszlányok egy haláleset kapcsán

Váratlan volt és lesújtó. Nagyon fájt,
mi több kínozott. Érdekes, ez idő tájt
mennyi halottam lett, de ez a korszak
ugyanúgy enyém, mint a többi, hol csak
az unalmas megszokás pörög, esték,
nappalok. A körforgás örök, testét
az urna őrzi, de lelkével itt van.

Ez nem szentimentalitás, csak hittan,
a kapocs, létbe rótt jelünk, csak ő ott,
én meg itt. Én maradok, de a hőfok
szívdobbanásomban sohasem hűl ki,
mi mást tehetnék. Ha nem tudok túrni,
magamat ölöm. Nincsenek halálok,
csak feledés. Az élet – az halálok.

Valami elveszett...

Valami elveszett, egy lélekrezdülés,
egy csipet érzelemvilág, egy kevés
láng a tűzből, mely elvileg melenget,
nem pusztít, megillet, magához enged.
Valami elveszett, mi nem megfogható,
valami elveszett, megrogyott a szó,
mint nádtető, vályog, hiába kivárok,
próbálok másképp. Valami szivárog
innen, mint víz csövön, folyton rám köszön
a csend itt, nem lendít előre öröm.
Elveszett valami, egy szikrányi tán,
elveri jégeső, húzom csak igám.

Március felé

Hull a pehely egyre-másra,
a napsugár jól bezárva.
Vasajtó fent fényt rejteget,
sötétén hagyva felleget.

Csak hóvirág feje bukkán
talajra fehérség csusszan.
A tavasz kulcslyukon betér,
hiába dugta el a tél.

Hozzám tartozol...

Két szív között egy kötelék,
erősítsd létem kötelét.
Részből épül az új egész,
hadd legyek én az építész.
Szólj rám, hogy szám megköszönje,
te hozzám tartozol, Zsömle.

Indul hajnal, estét hozol,
az éj nélküled tékozol,
de te hagyod rajtad kezem,
ölem dísze, az vagy nekem.
Szólj rám, hogy szám megköszönje,
te hozzám tartozol, Zsömle.

Kedvesem vagy, csillagfényem,
lénnyed örökkön becézem.
Ha nem is látom mosolyod,
előttem mégis az lobog.
Szólj rám, hogy szám megköszönje,
te hozzám tartozol, Zsömle.

Minden szőrszál virágszirom,
nagy örömmel simogatom,
etetlek, tisztítom helyed,
tengerimalac vagy, lehet.
De szólj rám, szám megköszönje,
te hozzám tartozol, Zsömle.

Tuti úti

...hogy hol a lélek, adjak tuti tippet?
Jótól kérdezed, az enyém úti lett,
ha megtalálod, bámulatba ejtő.
Valami nyomja. Én nem tudom mily' kő,
de súlya nagy, nem ápolja senki sem,
se szorgalmas, se hanyag, hanem viszem
lejtőn le-fel, reménnyel töltve mindig,
mindenütt. Mit is tudnék én felelni,
ugyan mégis hol lehet? Az enyémtől
távol, mert hát az beteg, csak belém dől
picit tán a felismerés: lehetne
együtt; de valami bánat megette,
mint a szú a fákat, mit tudhatom én.
Ha rálelnél, az a legnagyobb poén...

Brossúra – avagy via Budapest

Kartonhas, kartonhát, utcán lomkoronák,
nyomorforogató, szentszaros egyen negyed,
a piros itt-ott, zsebhalál, káromkodás,
kiköpött fickók, rágógumik, buszjegyek,

egy rövid kérdés, kalap, EU sárgalap,
csikk-demokrácia, a tüdőrák hava,
önkéntes maják, sztahanovista nap,
utolsó vacsora, bankkártya csata,

gangmegélhetés, napi betonbetevő,
bedőlt fitneszek, virágzó romkocsmá tours,
prostit, restik, vérszag, óvszerek, lepedő,
uzsorások, nepperek, karaoke, blúz,

a Kárpát-medence pezsgő Kánaánja,
alsóház, felsőfrász, a közép kizárva,
Pierot-k, Poirot-k, nemzeti kívágta,
Magyarország mindezt bérmentve kínálja.

Nagyi, felnőttem

Használt ez az. Hát persze, mert Karácsony,
startol az ünnepi vetítövászon.
Aztán? Prolongált mozi, ja. Ez kijár,
tied, mostohaunoka. Felkínált
műmosoly a szádon, a szíved rideg,
te azt hiszed, nem tűnik fel senkinek.
Oh jaj, mióta nem láttalak, iszony.
E színdarab ma is kísér, állítom.
Ködni mégse ér. Tőlem sohase mér
gyűlöletet a gondolat. Hadvezér
valaki a hátad mögött, ki téged
irányít. Szánalom, halott kísérlet.
Most azt sem tudom, élsz-e, megkíméllek,
mint szokás. De hagyom, áldjon csak véred.

Anya

Enged,
vigyáz,
megbocsát,
űzi élet fintorát,
veled sír,
veled nevet,
tudja,
mi
jó,
mert szeret,
fájdalmát eltagadja,
de sosem hagy magadra, keze közel, rejtve ölel,
vele erő,
vele jel,
elsimít,
megvigasztal, estéd jó,
szép a hajnal, melléd ül,
panasz nélkül, imád, veled
kibékül, küzd keményen, szomorún,
el nem fárad, győz a bűn, magától
eléd rohan, belül mindig boldogan,
meg sose un, ki nem hal, tőle ered
néma dal, hiába futsz előle, megtalál,
lelked őre, a távolból elér, lángol, jóság
terül a lángból, kitárt szíve betakar, szeretne,
de nem akar, elfed, óv, szenved, remél, öröme vagy,
te a fény, te a nap a szürkületben, szélbe száll, s haja lebben.

Télből a nyárba

A busók eltemették, de a telet
nem lehetett csak úgy kipaterolni.
Unalmas volt, ősdi, őskori lelet,
hosszú, kétszázért öt forintos rolni,
de mégis felkapott téma a buszon,
a kis celeb, kiről rítt az utálat,
de maradt, csak karácsonyi kaktuszom
nem tudta, virágozzon-e, mint állat.
Közönséges volt már és számkivetett,
de hiába maszk, hiába sok beszéd,
mert az áhított tavaszt nem lehetett
megidézni csak úgy ukk-mukk-fukk, mert szép.
Jól megszenvedtük a mérsékelt övet,
Csizma után szandál, naptej. Örület.

Így, úgy, egy

Pamplona? Bika vér. Eger? Bikavér.
Futunk izibe, bikától jó borért,
mi, kósza sejtmagok. Nekünk föld a test,
bolyongó lélek megnyugvást ott keres.
Tengünk. Ki adrenalinban, ki borban,
igazért élünk-halunk, ami jól van,
csak mindenkinek más Pamplona, Eger;
az elvek. Az ember győz, veszít, de mer,
akar, messzire nyúlik belőle kar.
Hol nap süt rá, hol áztatja zivatar,
a küzdelmei lendítik előre.
Csak futunk, vedelünk – vígan, vesződve.
Merthogy lebilincsel bennünket a lét,
hajt élvezet, s elmúlik, mint buborék.

Kezek

Kezek, anyám. Először a mellkason,
aztán karon fogva karod, elkapom,
vezetsz, s látom, mint intelemre sarkall.
A bőr vékonyabb, de óv, fog, megvigasztal,
a kezemben még ott pislákol fényed.
Én adom tovább, ha majd szembetéved
újra a mellkason, s fon körbe az ujj.
Nincs megállás. A gyökér ki nem lazul,
az emlékezet anyám, az őskaró,
a támasztékom, jó földre huppanó.
Vagyok és leszek az összekulcsolt kéz,
nekem a család szent, édes, mint a méz.
Most én kérlek, add kezed, kellesz, maradj,
hol virág vagyok, te anyaföld darab.

Kivárom, hogy kinyíljanak a bimbók

Elég. Nem kell, hogy értsd, mit, miért teszek,
bírom azt. Kivédi bennem vértet
pásztázó szem tüztét, miként szóhegyet.
Ha szikla omlik, előtte ómenek
rám rivallnak, mitől összeressenek.
De megedzett korom, tudom kellenek,
mert haladni kell. Tovább. Az én utam
dimbes-dombos, ez jutott, a nagy futam,
és el nem veheted harcomat te sem.
Elvagyok én nélküled türelmesen,
kivárom, hogy kinyíljanak a bimbók.
Elvesztettem fehér lovat, hintót,
úr maradt, meghagyom. Ha fáj, csak fájjon.
Túlteszem magam minden szamurájon.

A vers

Amit én írok, az? És ami másé?
Ki mondja meg, milyen? Csupán parádé
a sok kötet, fricska, hecc egy jó köteg,
vagy lelki táp, valósághoz dús köret?
Van, ki immunis, s van, kit a bűvölet
befog. Dönteni ki fog? Ifjú, öreg,
Katalin, katalán, vagy az olvasó?
Valamin áteshet legbelül. Na jó,
mégiscsak akadhat benne vonzerő,
mindegy, hogy hamvas, vagy tartja bronz redő.
Engem ne kérdezzetek, bár meglehet,
ráhibázok. Sülnek még el fegyverek,
de itt béke van. Hát véletlen legyen,
nekem nem életlen ceruzahegyem.

Áttűnődés

Csak mi tudjuk, mi a hozokkést virág,
mit jelent nekünk az, hogy gumó család,
el nem süllyedhet bennünk hajó, naszád,
mert az emlék éle rajtunk rést kívág.

Azon csöpög át percünk, mint nedv, szirup,
s mindennapjainkba ömlik el, szalad,
omlik feledés, a robbantott falak,
a mókuserékből nekünk kedv kijut.

De ez a múlt – melyre nem lehet panasz –
áttűnik-e majd sejtelmes jövőbe,
akár egy pöttömnyi rész, néhány arasz?

Oh, bárcsak hozokkést virág szövődne,
meg gumó család, a lényeg ugyanaz:
a voltot a lesz sohase törölje.

GyökÉrzet

Tápanyag kell a gyökérnek, mit beszív,
tárol. S hogy léted világol, visz-e szív
oda, vagy kimosta ár a lényezet?
Hisz tudod, mi feltör, az is mélybe megy.
Ne zengő érc légy, cimbalom; egy halom
ék maradj, szirom, és ne mondd, elhagyom.
Őrizd őseid nyomát, a sok kezet,
ők ringattak eddig. Futva hogy lehet
ölelni? Ne akard. Őssejtnyi vagy, mag,
hagyd magad kikelni. Nem győz lagymatag,
hanyag, s a kóválygókat elfelejtik.
Virágozz kicsim, az utolsó percig,
még ha rossz föld is ér. Lehet, elkísér
fájdalom, hiány, de csobogj, mint az ér.

A szél

Vagyok a tenger,
és vagyok a part,
ingázó hullám,
mely homokra tart.

Utam a fűszál,
utam a lombok,
okosan játszom,
játszom bolondot.

Vad vagyok, szelíd,
ki öl, dorombol,
házhoz is megyek,
s távozok romból

Dörömböl olykor
kósza intelem,
aki nem vigyáz,
könnyen lincselem.

A vörös égaj
énvelem portyáz,
lehetek csendes,
ki ringva port ráz.

Utánam fénycsepp,
kék felhő, derű,
de vihar is hazám,
hozzám bőkezű.

Hagyom szeszélyem,
ember bogozza,
sír hasonmásom,
ujja lefogva.

Énmarionett

Nincs olyan viszony, hogy csak ingyom-bingyom,
meg szép szavak. Én van. Nem holmi lim-lom.
Ha gyöngéd, ha nyers, de a létbe pattan,
lehet szelíd őz, vagy egy dölyfős vadkan.
Úgy vesd rám tekinteted, én is egy vagyok,
és fölöslegesen nem megyek gyalog.
Én, ki ilyen, olyan, részed. Ne szétszedd.
Hagyd. Maradjak szabad, szeszély, kedélyed.
Akkor? Szelekciód furá. Ugyanaz
vagy, báb, figura, és egy az útszakasz.
Hát játszhatunk, ráadásul egy lapon.
Én is üthetek, s tán én is megkapom
a kínomat. Bolygó éneké a tér,
lábnyomot hagy szégyellős is és kacér.

Védőbeszéd a halálért

Mindig bekukucskál. Egyszer észrevesz.
Ő már csak ilyen. De újra készletez
magának izmokat. Azzal ragad meg,
húz-vonszol a semmibe. Van szabadjegy
tarsolyában bármikor. Megszülettél,
bemutatkozott, lesni fog. Elér,
csak megragad kaszát. Cselleng és keres,
munkamániás, egy kicsit kényszeres.
Mit tehet róla, hogy rend a rend. Ha szent
kell, őt úgyse hívják, annyi agyament
a kritérium. A csodák, erények
foglalt víziók, letűnt a hitélet
a mából, morfondírozik untalan.
De békében nem nyugodhat. Munka van.

Valaki áthelyez

Túrd és emészd, egymásba érnek linkek,
bizalom taszít, férj, feleség linkek,
csak kinyújtott kezek, forintnyi eszme,
imák, hogy a sors ne tegyen keresztbe.

Gyűrheted a képet, de magad csapod.
a jelen elfolyik, nyitott ér csapod,
te ott vagy az árban, ez már így marad,
egyszer felül, egyszer mélyen víz alatt.

A szűrt anyag sehol, csak a képzelet,
kegyes érzélem értelem része lett,
sodor az álom, andalog az elme,
már átkozod, ki a szöveget beverte.

Tán énekelnél, lehet lejárt lemez,
nem hagyod magad, valaki áthelyez.

Marad...

Lement az ár. Elmúlt, amint Karácsony,
marad az örvény, hogy magába rántson.
Marad a sárbazár, a batár iszap,
de a remény él, nem homokzsáknyi csak.
Marad háromnapos a csoda, naná,
törvény velünk, ellenünk, ki hallaná.
Adományvonal nyílt, megannyi buksza,
a lé elfolyik. De hová? Ki tudja.
S a hallé? Allée csupán, hova juthat,
kik eddig vajúdtak, ma is vajúdnak.
Ártér, karácsonyfatő, beszéljetelek,
folytatódik feledés, a félretett.
Marad, mi volt, látszat, parlamenti kép,
mit számít, egykor a partra ment ki még.

Tyúkalarm

Most keltem, jöhetsz lelkem, te jó anyám.
Nyisd az ajtót, enni adj. Úgy hordanám
nyakamon azt a brékelő fejtetőt,
tudod, a szaggatott mozgása betölt
kis udvart biz' ám. Aztán tojnék is még.
Nem ma először, de mindenképp ismét,
mert begyem már jelez, gáncsol és cselez,
én meg tán töprengenék, milyen jel ez.
Riadót fújt a kakas, a kis szelíd
agglegény, a huncut, mégis tisztelik,
együtt készül itt koreográfia.
Szóval gyere mami, jöhet ládika,
kukoricadara s mi zöldet találsz.
Hagyd, hogy nyugodjon már nélküled a ház.

Ólomból homokszemek

Még kérdezhetlek, foghatom gyűrt kezed,
csak a hang valahogy vénül, nehezebb
közöttünk már. Ólomból homokszemek.
Lassan lepereg a filmed – összeszed
port idő szele. De gyökerünk megvéd,
előre tör, mint folyó vájja medrét.
Most újra felfedeztem. Az utolsó
pillanat rám fókuszál. akár olcsó
dzseki a kirakatban. Értékrendem
átgondolom: a fa úgy szép, ha terem.
Legyen. Alattam hány koponya kacag,
hány fintor terül? ...én meg hallgatok csak.
Anyám, fogom kezed, túrd, ha kérdezek.
Vértem csak egy marad, az emlékezet.

Naplórészlet

Elhatároztam, káromkodni fogok.
Idáig még nem próbáltam. Szifonok
is vannak a padláson, s annyi patron,
kipróbálom a szódát. Lenyíratnom
a hajam nem kell, csak festeni, lenőtt.
Hamar eltelik a holnap délelőtt.
Bosszantson mást, ha mondják – ő csak tini...
kezemben a sorsom. Néha martini.
Remélem hűlni fog. Nálunk túl forró
a levegő. Kell valami kútfúró,
megint balhéznak őseim. Ha vizet
fakasztana, tuti nyugi. Havi egy
menzesz hiányzik, vár terhességi teszt.
Szorítok. Holnapig minden régi lesz.

Ölel, elereszt

Ide faragott bölcsőm máig ringat,
a fehérből szürke koszfoltos ingnyak
akkor is rám feszül, hazámnak szolgál
létem, a testőr. Viszem – Magyarország –
az álmot, a reményt, a kigyúrt valót,
viszem az Alföldet, a Kékest, tarolt
bennem a ragaszkodás, hiába gyűr
olykor fájdalom. Mocskát kirágva ül
kék, Balaton, zöld Tisza, barna Duna,
nekem jó kátyú, tó, nem kell lagúna,
lidó. Szabad vagyok, mint egy kiscsikó,
vágtaázhatok, a sors bármit is kiró.
E föld szült, jó anyám ő, ki sose rest,
meg nem tagadhatom. Ölel, elereszt.

Dózisok

A rágógumi lufi nő, kipukkad,
arcodhoz ér. Az vagy. Magába fullad
ki nem mondott gondolat, büszke mellkas,
egyszer megszerzel, egyszer mindent elhagysz,
kihull ki vagyok én képzeted. Sorsod,
mint bogáré: halál eltapos, hordoz,
mióta megszült anyád. Tanyád e lét
itt, nem színpad a szerepnek. Nincs cseléd,
ki életerőt rak eléd. Nem vagy úr,
a nálad erősebb kényelemet kitúr.
Neked is van hibád, de javíthatod,
míg dimenziódba véged visszadob.
Rágógumi lufi ül maradón is,
van utánpótlás. Felnő újabb dózis.

Uránád előtt

Mint cserép. Újabb földi lét. A testnek
elég lett, hold int így némán az estnek.
Itt hagytál minket, de lelkedet vitted
az égi bazárba, mi már megillet.
Régi barázda arcomon, köhintett
diszkrétén egyet róla könny, a Kisdéd.
Csend szítál, révedek. Elnézem morzsa
lényedet itt, a kis kerek dobozban,
csak bambulok. Ülhetnék megszokottan
Veled, vagy hallgathatnám, mint csoszogsz ma,
de lezárult a retesz, a sorsodat
el nem kerülheted. A vég osztogat,
fosztogat. Engem is. Masszírozd belém
hiányodat, lobogj még, te tünde fény!

Körbe hint

Bensőm minden zugát töltsd be, míg élek,
hadd hordozzalak, mint csillagok a fényt.
Nem engedhetem, az légy, a kitépett,
őrizlek Téged, ahogy fűszálat ég.

Az emlékezetem akár a gyertya,
akkor működik, ha lobog a lángja.
Gyújtani mindig, örökkön örökké,
segíts, ki ne aludjon, váljon köddé.
Mert ha szertefoszlana, miképp felhő,
én is szertefoszlom. Kétségbeejtő,
ha a szeretet csak pusztá szóhalom,
ha elsötétül egem, az óhajom.
Maradj velem, Te szívem tarka része,
kellesz. Nem tudhatom, Nélküled él-e...?
Önts rám mindent, minden egyes dobbanást,
amíg lehet. Földi létem tán parázs,
de még ideköt az égő gondolat,
annyi szép. Bár vigaszom falatnyi csak.

Törődtél velem, én most simogatlak,
reményt becéznek kései könnyeim.
Hiszem, föld és ég között van egy ablak,
ott nézlek, s a tekinteted körbe hint.

Töredék

T
ud
od,
annyi
mindent
nem
mondtam el,
úgy hallgatnálak még.
Szeretlek, s ez így marad,
nem kellene már szavak.
Többet mond az ég.

Serkentő

Mondja nem érti. Az ám könnyű álca.
A túlélő mind a bolondot játssza,
tettet, lapít. Lehet, hogy épp melletted.
Születik sunyi, de mellre mégse tedd.
Nemmel tisztítsd meg a fertőző teret.
Különülj. Magad alkossad főzeted,
vállald az ízét, merj tükörbe nézni.
A hamisat a szájalom megérzi.
A csődbe szánt bűvöletnek ne dőlj be,
nincs csak öröm. Mindennek van redője.
A csendben is ott a vihar, pislá fény,
sötétben a szellő, láng is visszatér.
Reményt isznak aszályban a fák. Szürcsöld.
Neked is kék az ég, rád vár a fűzöld.

Kidőlt...

Barátságunk – mint ósdi kép – kopott.
Megtámadtak s legyőztek démonok,
vagy csak kimaradtam a dobásból,
az élet magának mosolyt másol,

az emlékből merít? Nekem olyan,
mintha valami fájna. Komolyan
úgy érzem, kidőlt belőlünk a szép,
a fák; tarlók vagyunk, nem tarka rét.

Mondd, hogy fessek át e fakó tájat?
Lennék piktorod. Ha van szolgálat,
mivel serénykedhetnék, mint hangya?
Azon vagyok. De a szenny kimarta

belőlem elmúlt évek színeit.
Szívem mégse bús, se rideg. Ne hidd,
azt hiszem, szent magány csak a társam.
Nekem kell a kéz. Érjen, ha már van,

ha szeretnek. Érted? Te is ott vagy,
a régi rügy. De a virág roskad,
csokorba hiába rakom össze.
Nekem nincs bajom veled. Kötözzé

egybe sorsunk valami lángolás,
valami új. Ez már nem tűz, parázs.
Nem akarom, hogy végleg kiégjen.
Mebántottalak? Máris kitépem,

kihúszom, mint ujjbegyből a tüskét,
de ha változott benned a szükség,
én kitérek. Legyen ez ígéret,
betartom. Tudd, nem ártok. Kímélek.

Szilánkjaim

Kíírom magamból, van annyi szilánkom,
egyvelegem egyszer összerakni vágyom,

Ima és erő nem vénülő, hiszem,
ha emlékezet nem múlik el sosem.

Ha csillagot rajzolsz az égre,
ne csodálkozz, ha elvakít,
de nélküle elbukik a jószág.

Senki sem szeret csalódni.
De az élet kegyes.
Kipróbálhatod.

Mindig azt hiszem,
hibát követek el,
ha hibát követek el,
aztán rájövök,
mennyivel több ellenségem lenne,
ha tökéletes lennék.

A szeretet tesztjét nemcsak Karácsonykor kéne kitölteni.

Az illúzió a gyengék fegyvere.
Lassan már mindenkinek van fegyvertartási engedélye.

A csoda olyan, mint az U.F.O.
Valaki mindig látja.

Az irigységet az anyatejjel szívjuk magunkba.
Ha mégsem, ott a tápszer.

Kódok és géphang. Felébredtem.

Meg kell mondjam,
az élet egy kihagyhatatlan ajánlat.
Tuti belebuksz.

Mint üveg, a szavak is törékenyek,
szállnak, ahogy pillanat,
a kezdet végbe megy –
addig ringanak.

Megremeg...

Süvít a szél temetőn, fejem felett,
nem szűnik, csak odébb tol, mint felleget.
Tudja jól, hogy játszik, akár egérrel
a macska, de mindhalálig. Megérlel,
ahogy a sajtot, jó borra kiforrok,
menekült leszek, a volt, a bitorlott.
De most még a tollamat forgathatom,
folytatnom kell, amit elkezdett atom.
Ígérem, megérem záróakkordom,
egyszer fellázadok a szolgasorson,
kitörni innen, mint fákat csavaró
vihar. Dől, ki fárad, fedi takaró,
netán emlékezet. Papírra vetett
soraimon megremeg az ékezet.

Győzhetsz

Valamiért megorroltál,
valami ért. Titok? Hagyom.
Csak túlélem hazugságod,
ez a legjobb alkalom.

Zuhantam, mélybe húztál.
Vérzett bennem a gondolat,
mi elsőnek települt rám,
aztán védtem a gondokat.

A múlt idült leletére,
örökkön nem támaszkodom,
a meredélyt megmászni kell,
taszíthat akár az orom.

Már elfogadom, kihúlt. Az ok
jellegtelen, csak mérget ont.
Csalódní kell, s kemény vagyok,
ahogy a gép tör szét betont

Kérdezhethném, de hasztalan,
a kép benned rögzült, véges.
Bármit tennék, nekem fájna,
én lennék a nevetséges.

Szép volt, s emlék, nosztalgia,
még annyit se mondtál nekem,
isten áldjon, nem volt szia,
nincsen pardon, rongy van. Szemen.

Illúzió volt, bedőltem,
hittem, bűvöltek szép szavak.
Nem tudom, miért, de én már
nem férek át a lécz alatt.

Hogy bántottál, nem szívlelem,
de legalább vége, legyen.
Nem haragszom, nem bánom, hogy
csak áltattál az éveken,

mert van ilyen, gyűr tévedés.
Nem remélek választ, már nem.
Mindkettőnknek más kasztja van,
vonzod magad, győzhetsz. Ámen.

Kell, hogy legyen...

Kell, hogy legyen, elég egy résnyi álom,
csak van kapaszkodó a szalmaszálon,
akad valami vájat, egy apró redő,
mely idővel beforr, nő a serkenő.

Kell, hogy legyen, csak keresd minduntalan,
ki hinni fél, tenni rest, mind úttalan,
csenevész sarja itt a létezésnek,
ne várj, követ végül úgyis kivésnek.

Kell, hogy legyen, apró örömkök, csodák,
éjed édesebb, ha érzi vánkosát,
örülnöd muszáj, ne ingassad fejed,
élj, kiálts, mint jó kedélyű rockerek.

Kell, hogy legyen, kell, hogy legyen vigaszod,
ha szürkül is, ha valami visszadob.

A vén birs...

A vén birs mindent látott,
szélcsiklandozást érzett,
alatta vágták le a jószágot,
a gazda végleg földbirtokos lett.

Léteket nyelt a homok,
minden lüktetést magán,
gyökere, mint berögzült sablonok,
tartják még egyben a talapzatán.

Lassan újra ősz motoz,
levelei zörögnek,
a hópaplanból pelyhet eloroz,
ő is átadja magát a szögnek.

Oda szélcsiklandozás,
jószág, gazda, hópehely,
vénséget idő feledésbe ás,
kompót lesz belőle, farönkön hely.

Jogodban áll...

Változtatni, szeretni úgy, jogodban áll.
Ujjam szám elé teszem, túróm a csendet,
mit a titkok körém titokban csentek.
Mindegy a kép, az idő kegyetlen, szanál.
Egyformán, ahogy felkel a nap felettem,
rezzenéstelenné omlik össze a váll.

Ha elfogadod, bennem tűnékeny bocsánat,
pedig rátettem a voksot, azt megköszönöm.
Úzni a könnyet muszáj. Megtör öröm,
ha kiárad a kegy belőlem, s a bánat
rám települ. Irányítsd a fényt, de örökön
azt akard. Fájdalmam elmúlik, ha lázad,

és te is csak ideiglenes máz vagy. A kart
lengetheted, integessen vagy beintsen,
de motorom bennem csak egy van, te mit sem
érsz nélküle. Hívd bárhogy, érezd, na hajt
előre, vagy érdekedben vissza innen,
magam is hagyom, ne láss többet, mint talajt.

Nem sírok

Nem sírok, könnyet nem láthatsz arcomon,
lelkem az, mely csendbe mart és átosan,
suhan, belém hasít, mint bárd a húsba,
a bőr csüngve áll, de mégis megúsza.

Nem sírok, nincs okom bánatba dőlni,
a mosoly belőlem a kint kitörli,
ha nem is érzem, és gyakran így vagyok,
szomorú, megfáradt vitéz, tetszhalott.

Nem sírok, az évek kérge behálóz,
falaz, megértem, mint gyümölcs, az álpóz
féregjárata a szüretelőkhöz
lassan ismerős, én is belenőttem.

Örülnék, ha te se sírnál, de együtt,
velem, s meglásd a látszatot befedjük,
légy donorom, bennem nyíló végtelen,
tisztítsd meg homályban ázott két szemem...

A Senkihez...

Nincs, kihez írjak, írok a Senkihez.
már magam sem tudom, minek, és mi ez
a megfoghatatlan erő, mi hajt csak,
s bátorít egyre, melletted kitartsak.

De soraimnak te vagy az otthona,
nincs prés, mi nyomjon: hagyd abba mostoha,
léttipró, egyke. Legyek elfeledve,
legyek bezárt, magányos, árva lepke

szárnytalan, legyek illúzió, rabja
önmagamnak, a kényszer átharapja
fogával a semmit, mint eb megragad,
szükségem bevonz, ahogy mágnes vasat.

Választottam, te Senki, de imádott,
legalább te halld meg, ha felkiáltok,
engedj magadhoz, ne taszíts el. Hallod?
Szívem vöröslő, tengerben korallok.

Lesben állok

Lesben állok, mert én is az vagyok,
lesben állók közt az élő halott,
ki még – mint mindenki más – vágyra néz,
merész benne szem, naiv, csenevész.

Én, ki akarat pórázán feszül
született esztelen, szimatra kész,
kinek a minden talpalatnyi rész,
ki nyájban is kutyákkal szembesül.

Lesben állok, mert én is az vagyok,
lesben állók közt az élő halott,
ki még – mint mindenki más – vágyra néz,
merész benne szem, naiv, csenevész.

Én, ki együtt hajlok és fordulok,
hitet ölbe vett, s az törte meg,
még itt vagyok, itt vagyok köztetek,
várom, ugyanarra vadásszatok.

Lesben állok, mert én is az vagyok,
lesben állók közt az élő halott,
ki még – mint mindenki más – vágyra néz,
merész benne szem, naiv, csenevész.

Én, ki sosem váltott meg világot,
nem prófétának szült az én anyám,
vallja, van még szeretetprédaság,
igazi zsákmány az, mi hiányzott.

Lesben állok, mert én is az vagyok,
lesben állók közt az élő halott,
ki még – mint mindenki más – vágyra néz,
merész benne szem, naiv, csenevész.

Evolúció

Először álltunk a lyuk felett, angol
lett, közismert nevén a WC, hangol
ma is görnyedésre asztali PC,
de inkább a laptpop, mibe a CD

már avult, DVD-vel töltünk kütyüt,
a memóriakártya is jó ürügy,
ha valamit épp be akarunk dugni,
van konnektor, sík képcsöves Bruce Lee,

gáz audió, videó, de menő
cucc még a mobil, lehet utcán menő,
rángatózhat ujjbegy képernyőn le-fel,
csak az internet, na az ne menjen el,

tablet, PDA, IPOD, IPHONE alap,
e-mail, SMS slágerlistára rak,
ott a virtuális trón, sok kiskirály,
MP3-at hallgatva minden sirály,

volt telex, van fax, másoló, nincs faxni,
képeslap jpg, nem kell feladni,
scanner még elmegy, az étel meg mikró,
kábel előbb olvad, mint szájbán negró,

a lámpa USB, és digitális
fényképező, él mező, de banális,
mi terem csak, mai embernek gyökér,
behálózza áram, mint fenyőt fűzér.

A rend genetikája

Hagyni kell az érdektelent, menjen tovább,
s hadd öleljen körbe, ki ezt akarja.
Nem fékezheted meg a lélek vándorát,
a tűnékeny lét ilyen: csodába zárva
illan el, buborék, mi egyszer kipukkad.
Mégis gyönyörködünk benne, amint halad,

Valami bizalmas szépség telepszik ránk,
valami belső béke nógat előre.
Mintha a tudat betörne, hinné imánk,
mi szunnyadt, s töretlen vigyáz az őre.
A felhő, mint egy kifordított nagykabát,
sejtelmesen foszlik, s végül titokba zár.

Belebújunk, ahogy mag búvik a földbe.
De addig, mint útszéli, pucér platánok
bólogatnak az őszben, az idő gyöngye
permetként szítál, s takarnak óceánok
hullámcséppjei. Vergődhetünk habárban,
érhet bőszi vihar, bennünk napfény és nyár van.

Lehet, hogy másban másképpen szól az ének,
de a csend a zenebonában is ott van,
hadd hallja azt ő is ugyanolyan szépnek,
csengjen-bongjon, mint eddig sohase jobban.
Az érdektelen – ha úgy akarja – menjen,
mi ölelünk, nem változtatunk a renden.

Afroszkóp

Kicsi néger elefánton
kókuszdiót fog kezében,
mendegélnek szavannán át,
nap tűz rájuk pihe égen.

Hopp, leesik kókuszdió,
összetörve, mint egy álom,
pici néger megsiratja,
fent ülve az elefánton.

Könnye pottyán, ázik homok,
szomját oltja holt világnak,
odahajtják levelüket
mind a forró, száraz ágak.

Az elefánt csak néz nagyot,
amint rikkant kis fekete,
a tenyere, jó, hogy fehér,
mert elfolyt a kókuszteje.

Az elefánt és utasa
feje búbját nap sütötte,
kiabálhat néger gyerek,
kókuszdió s nap szülötte.

Katona és hintaló

A végtelen a küzdőterem,
sodorhat ár előre-hátra,
a legkisebb csepp is ott folyik,
hol folyó a medrét kívájtja.

Árba vegyülök, örvényt hagyok,
nem a lét használ ki, a másik,
magával húz, a mélységbe le,
mert a vágy az enyémben vászik.

Eltűntetek koncentrált körök,
egymást érő hullámverések,
meddő könnyörgést ár kivetne,
de süllyedek, fájdalmat vések.

Marad mindennapi kis csatám,
az óhaj elúszik, mint hajó,
ringat, ledob, gyermekként játszik,
én katona, ő a hintaló.

Erőleves, nyakleves

Eljött az idő, a tyúkvér korszaka,
nélkületek fénylik bronz, zöldell moha.
Szupermarketben égi begy részt vehet,
megmaradtak s lesznek tojáskészletek,
dátumok, de én csak múltat árulok,
üres udvart és megmaradt tápotok.
Mirelit sejtmagok köszönnek vissza,
a föld él tovább, véretek beissza
homok, a tollak odaát díszlenek,
hol virágoznak rajtatok sírhelyek,
ember hasak. Jön este, hajnal hasad,
mi ugyanúgy temetjük a hamvakat,
etetjük magunk. Kell jólét, na persze,
meg kés jöhet, lendület nyakra, fejre.

Nem lehelsz

Negyed tíz. Felszállt a párizsi géppel
a délelőtt. Engem még tegnap tépdél
az ágyban. Ősz be nem szőkik, július
heve csiklandoz, nem tudhatom, borús
arccal keverem majd a kávéét. Napom
felülírja csend, pedig a Nagytemplom
kórusa próbál. A teavíz elnyom,
ahogy a szomszéd konyhájában felforr.
Nem álmodom, nem ébredek, nincs horror,
se Fred, csak a tény motoz a vállamon.
Lányom riaszt, lépcsőn futok, vállalom
a bukfenc mérföldkövét, mint hátranyom
a nesz. Szemem előtt tűnik remegés,
fejed kezembe hullva ernyed. Nehéz...

Lélekmagány

/haikuk/

1.

Tisztán

Fregolin farmer,
járt utakon pihenés.
Mosott emlék lóg.

2.

Vi(g)aszvirág

Cserépben virág
omlik alá a falon
míves magányban.

3.

Csitt

Lehúzott rolón
ég csíkja lopakodik
suttogó csendért.

4.

Bolyongás

A fagyasztóban
jégművös cirkálása.
Fojtott szavaim.

5.

Életjel

Csírát növesztve
napsugár felé törtet
magvas gondolat.

6.

Célkereszt(b)en

Ernyedőn kéz, láb,
mohó tömegnek vércsepp.
Nincs már szomjazó.

Térben, időben

/haikuk/

1.

Őszforduló

Füst-köd szivárog,
napszemüvegből garbó,
foszló fodrú fák.

2-

Lent és fent

Színes falevél,
esőfelhők halmaza,
égen V alak.

3.

Zivatar

Szétázott avart
gumicsizma verdesi,
vánszorgó idő.

4.

Hazafelé

Erdei úton
makk, vadgesztenye halma,
libabőr kabát.

5.

Két pólus

Csukott ablakhoz
pislákoló fény tapad,
tűz-lavina bent.

6.

Gőz

Hosszú hallgatás,
kiabálni kezd végül
belőle a kín.

Útilapu

/haikuk/

1.

Föld-lak

Második burok.
Méhen kívüli zóna
növekszik veled.

2.

Törzsben

Dzsungel indát ad.
Kapaszkodik és lendül
mindig bennszülött.

3.

Reményvért

Hosszú távú jegy,
egy úti védelemmel.
Teli hátizsák.

4.

Lélek-nyomat

A pálya ősi.
Célszalagot szakítva
barlangrajz falon.

5.

Tapasztalat

Vén róka hajol
a bozót sűrűjében.
Kotorék neked.

6.

Idő-rend

Múlt hálójában
vergődő jelent megment
talányos jövő.

Tíz lépés

/limerickek/

1.

Csonka-munka

Izgult nagyon a kis Samu,
bírószágra hívták: tanú.
Szót sem szólt az ebadta,
csak az ujját harapta.
Kórházban van, s ez nem kamu.

2.

Csúszós szerencse

Volt egy szakács, neve Lajos,
étele mindig olajos.
Egyszer eldőlt egy flakon,
szétáradt az asztalon.
Étterme Michelin-csillagos.

3

Új technika

Jól ismerte Sárít Emőd,
mert lefestette már e nőt.
De háklis volt modellje,
ha bugyiját levette.
Csendélet jött az akt előtt.

4.

Egy szinttel lejjebb

Lakást keresett épp Donát,
mert megunta már otthonát.
Lett is végül vevője,
s zugát megvette tőle.
Most földről les a padon át.

5.

Kívánós hangulat

Halevő volt mindig Nusi
kedvenc kajája a szusi.
De sose ment Japánba,
mert így is volt étvágya.
Férje amúgy is ciprusi.

6.

Gondolatok a krimóban

Sokat ábrándozott Döme,
közben elfogyott a söre.
S mert közel volt a csárda,
mindig teli volt szája.
Nem tudja, hogy prüsszögjön-e.

7.

Rájárt a rúd

Tánccal hódított Ibolyka,
a szerszámokat csiholta.
Egyszer beverte mellét,
megsértette a kellék.
A tanulság: jó a polka.
8.

Lágy-vágy

Sokat vitázik Júlia,
azt mondják róla: fúria.
Üvölt, ahogy a sakál,
most is ordítva kakál.
Lágy sanszon a bulímia.

9.

Mellékhátás

Gumibottal járkált Zétény,
ha nem volt felette kék fény.
Üldözött úton, járdán,
terjedt híre, mint járvány.
Fertőző egy következmény.

10.

A végzet asszonya

Derék tyúkanyó a Lujza,
de ki tudja, meddig húzza.
Szorgos leány aranyom,
egyre több tojást kinyom.
A gazda pörköltje zúza.

Hatszor öt

/Limerickek/

1.

Erőre fel!

Egyszer volt egy gizda manus,
kicsi, gyenge, neve Jakus.
Ha ceruzát hegyezett,
nyakán látszott erezet.
Tollat rendelt, igen gyanús.

2.

Ebi halál

Találkoztam Kelemennel,
kicsi volt már neki kennel.
De hiába ugatott,
nem lett bizony az nagyobb.
Csendre váltva érte reggel.

3.

Flört-böjt

Volt egy tehén, Friderika,
kedvence egy szürke bika.
Vele csak szemezgetett,
nem kapta be a legyet.
Vörös posztó szenyorita

4.

/Rá/cuppanós

Édes szájú volt a Hajni,
nehéz volt őt csókra csalni.
Csak Pistának volt esze,
szájában csoki fele.
A nyelvének most már annyi.

5.

Sportosan

Kicsi Fidel gyakran részeg,
de szkanderben igen félszeg.
Nem nyomott le, csak rumot,
cukkolták a rokonok.
Az alkohol erős méreg?

6.

Karrier

Volt egy hívő, neve Jónás,
nehezen ment neki gyónás.
Ezért aztán pap lett ő,
bár fia is volt, kettő.
Ma már Szent Péternél portás.

Nélküled tovább

A kenyér felfehér, sápadttá olvadt
betevő, a hírek is kifakultak
a csend palettáján, csoszogásodat
sem hallani. Nyert égi másolat,
az ágyadból valami légi fitness
hajtja el hiányod, látom, mint libbensz,
pedig lecövekelt benned mozdulat,
elméd se volt több, csak játszó, torz tudat
licensze. Ilyenre formált percnyi kéz,
az ajtón, melyen jöttél, egyszer kimész.
Az üreset visszük tovább vállainkon,
idő kondenzcsíkja ütközik, szívnyom
randizik hamuba sült álmainkkal.
Fogközig hatol az űr. Átszab, irdal.

Kiállok...

Kiállok majd a sarokra,
ha más menet közben szoptat,
nekem is van jogom hozzá.
Az látszik, mit megmutatnak.

Kiállok, mert már nagyon kell,
hiányzik, mit is tagadjam.
Amíg nem jön el Karácsony,
nincs szeretet, csak szavakban.

Kiállok - koldus a placcra,
előttem hegedűtokom.
De nézd el, nem a vonómat,
hanem a kezemet fogom.

Kiállok... kiállok mindent,
hófúvást, jeget, megszokást.
Utasíts el, de a célom
közönyöddel meg ne gyalázd.

Megszállottak

Mennyi fordulat, szép szavak,
csuszamlós tér, vaj kés alatt,
de nem beszélnek könyvlapok,
tán nincs is olvasó, dehogy,

csak vevő, s polca roskatag:
nápolyikban az ostyalap,
kényszer van, van poros mánia,
verssorok néma hancura,

nyög a költő, írni kezdjen,
vagy jobb, ha meg se nyekken,
mert nem bírja ki azt szaki,
kötetét csak ő nyissa ki.

Végtelen történetek

...és megrezegnek, mint búzakalászkok,
vibrál a hangszál, fölöttem porszemek,
no te szomszéd, de jó, hogy látlak megint,
hogy sokáig éljek, szádban szó leszek.

...de gabonatábla terméstől roskad,
most is érzem, mint naphosszat rám pereg,
már tudhatnám, ez van, ha találkozunk,
egymásba folynak újabb történetek.

...így legalább lassul bennem rohanás,
mert nehezen hallgatsz az intelemre,
a „sietek”, „mennem kell” hatástalan,
napom te sosem fested színtelenre.

...ha kihalnának belőled hormonok,
és génjeid, mint a kicsorbult kés-él,
már-már szánnám a tegnap emlékeit,
hogy hallgatásomról sajnos lekéstél...

Körtánc októberben

Átsuhan a fény még, rám néz, beköszön.
Ősz borong vadul odakint, egy özőn,
a régi, forró kacsintás sziluett,
mégis arcomra ér égi piruett,
táncoló nyár koporsófedél alatt.
Húvös horgán ringanak ledér halak
üszkös tüll pikkelyükben, s tovaúsznak
az elmúlás folyóján, mint jégbúra
kúszik téli ködben. Sapkát igazgat
rebegve az emlékezés, volt magzat,
mely újra körbezár. Készül születés,
a résnyi új, nem fáj, ha hidegbe vés.
Világlik előttem tavaszi csoda,
belém sül a remény, napnak billoga.

A hangya és a vers

Halódom, de kitartok,
azt írok, mit akartok.
Miről szóljon? Szerelem?
Nem ért el, de perelem.

Szenvedés, halál jöhet?
Személyem hozzá köret.
De tudok természetet,
szóba jelet égetek.

Nincs közhely, se képzavar,
ragrímet tör szét a kar.
Ritmust vártok? Megadom,
bár lennék egy mega-nyom.

Díj se kell, nemhogy kötet,
de haljon ki gyűlölet,
taszító, fojtó kezek,
hadd maradjak köztetek.

Ha kell, itt a névjegyem,
csak ne legyek védtelen,
kit a sors kitagadott.
Költők, ne tapossatok!

Csornai csigák

Csornán egyszer volt egy orkán,
varázslatos, mint boszorkány.

A várost jól megmozgatta
bibircsókös, nagy vasorra.

Üveggömbje letört faág,
abban nézte saját magát.

De a csigák házát fújta,
hiába nem volt nagy súlya.

Azóta Csornán a csigák
erősítik házuk falát.

Embernek is megjött kedve,
a tetre van rendezkedve.

Hiába volt egyszer orkán,
talál munkát, lelkes polgár.

Fellendült a város máris,
nagy kincs lett a viharkár is.

Belső parancs

Imát hoztam, eldugott reményt, óhajt,
sóvárgásom egyre csak győzni óhajt.
Recept nincs, csak belső parancs, mi diktál:
tegyem. Nem felügyel, de mégis itt áll,

enged, támogat, harmóniát áraszt.
Tudja, kérdeznem kell, s várom a választ,
megerősítést, hisz szállni, mint levél,
mindenki szeretne... Most ősz hint belém,

szeptemberi szellőt, október-szelet,
rám lehel. Bennem pulzáló csendszelet.
Nem megtört vagyok; esdeklő, áhított.
Valami készlet, kérleljek. Láz, titok,

lelki vonzerő? Belőlem vesz elő
mondatot, s mint egy égi pók, neszbe sző.
Suttogok nappal, suttogok éjjel,
univerzum őriz, s kívánja, férj el.

(F)ellángolás

Sarkon fordul a nyár, a kis kacér,
ki mosolyra csábít, mert visszatér.

Bennem is átvonul, már V alak,
lent október, mosolygó héja lak.

Lehet lenge ősz, máskor reszketek,
csak játszik, csupa báj, mint kisgyerek.

Most lágyan súg valami dallamot,
jövök még, meg kéne hallanod.

Egy utolsó fellángolás, mi illan,
s fáradságot érzek a vádlimban.

Mindent bevet azért is a naptár
lankadó erőt dúdol a nap már.

Dereng a vörös, méla rend megint
hűvös hajol a holdra messze kint.

Köd szítál, érnek hajnali cseppek,
égszürke por száll sárga ligetnek.

Igen-menedék

Bár lenne váram igen-menedékem,
lenne erőm, hogy a nemet megértsem...!

Nekem ne küldjön gyertyarudat Isten,
ha nem világít, félre ne segítsen!

Nekem a fény arcot rejtse, ha lehet,
a jel nem több, mint tűnékeny sziluett!

Nekem a szél szemből farönköt borítson,
vaksötét szívben ne legyen Karácsony!

Nekem hordalék tűnjön el utamból,
disznók éjszakáját szentesítse ó!

Nekem a csonkot ne adják egésznek,
hadd döntsek magam, hiszek-e az észnek!

Legyen a váram igen-menedékem,
legyen erőm, hogy a nemet megértsem...!

Suttogva...

Nem mondhatom,
hogy termetem
parányi,

nem mondhatom,
hogy az ég
végtelenjét látom.

Nem mondhatom,
hogy szívem
vég nélkül dobog,

nem mondhatom,
hogy temessetek el
s ne sírjatok.

Nem mondhatom,
hogy mindhalálig
boldog vagyok,

nem mondhatom,
hogy nem kísértének
démon-angyalok.

Mit mondhatok, ha többet mond a csend?
Mit mondhatok, ha nincs mért szólni már?
Mit mondhatok, ha úgy se hallod, mit mondhatok,-

ha üvöltésem parány atom-halál?

Az elme lázadása

/szonettkoszorú/

**** 1 ****

Elvvel tömött szekéren az önkény,
a látszat döcög. Te hajtasz,
követed ostorcsapásod lengtét.
A musztáng csak bólogathat

egyet-egyet, mindegy, hogy egyetért,
vagy vétózni lenne dolga:
te vezeted lovad, annak nyergét,
te küldöd a szemétdombra;

ami krajcár szemed előtt csillog,
felveszed. (A pénz barátod,
fedje azt bomló csirkefej.)

Magad malomlapátja jól forog,
terel-vonz magához szagot,
mintha máshol nem lenne hely.

** 2 **

Mintha máshol nem lenne hely;
szomszéd gödröt mélyítsz, árkot ásol
s robogsz, mert ganajod görgetni kell.
Ahogy a szavakkal játszol

a sárban - mint ki direkt félrenyel -
köpsz te arra, miről is szól
az alku, mit kócos reggel
kábán füledbe súg. Mert nem alszol...

Cuppogsz minden meggyőző érv fölött
rendületlen, fajtád örök
hűség-esküje csak kalandregény.

Mit ébren adhatsz, - reklámgyönyörök:
lényeged. Búcsút int s hörög,
kalapot lobogtat feléd a fény...

** 3 **

Kalapot lobogtat feléd a fény.
Nem alkonyul, de úgy látod.
(Tán egy új hazugság új ürügyén
való borítja palástod.)

Mert nem hibázhatsz. nincsen más esély,
más változat; de van álok,
elképzelés: szent önmagad a cél.
Kád, paplan? Díszletdarabok!

Nem fontosak, csak szolgálnak neked;
megtanulták szerepüket,
mint is játsszanak. Rendezel,

dolgozol jussodért. Felnőtt gyerek...
Jól menekíted érdeked,
hiába marasztalná csel.

** 4 **

Hiába marasztalná csel
génjeid, nem fog rajtuk semmi trükk -
satnya izom benned nem fárad el:
glóriában, bármeddig függ...

Denevérkém, pompásan bírod te!
Szívsz, szívatni tudsz. Elférünk.
Ha más hullámhosszon is, de
rezonál s létezik különbségünk!

Kezedben érdek-toll ír, köd mögötted,
ha vannak is betűk, minek?
Edződhet hozzád ész, de hogy megért,

arra kevés odsz a remény-lemez,
jellemvakságod csörgedez.
Szánalom utad, de rovod-e még?

** 5 **

Szánaalom utad, de rovod-e még?
Inkább megszöksz, nem vesztegetsz.
Nincs időd változásra, nincs elég;
megszokni kíntást nem lehet.

Ha volt is, kihalt az őszinteség,
de nyájban is van élvezet...
(Főleg, ha önmagad taposod szét,
kik lábaidnál bégetnek.)

Meghagyod kísértetkastélyodat -
születhet bár határozat,
pontot rá csak is te teszel.

Otthon is takarsz, nem vagy tétova,
sminked nem lesz szélről oda!
Meg se érzed, ha por lep el!

** 6 **

Meg se érzed, ha por lep el,
szórhatja szőszét vadul a kárpit
Öntudat rongyán - ringben - létezel
hol csak a győzelem számít.

Folyton pörölsz könyved fedelével,
szent írásoddal; nem ámít
benne semmilyen Krisztus, jel...
Tenyered mannáért hadonászik

hitetsz áhítattal, terved szerint:
kegyelemmé váltod a csínyt,
s eszedbe se jut, hogy lélekkel élj.

Falod a gyengeség gyümölcseit,
húsból feléd féreg nem int.
Nyelved? Mindig ellenáll - nincs veszély.

** 7 **

Nyelved mindig ellenáll; nincs veszély.
Pontos mondatot pontosítasz,
kompromisszumod margón, a beszéd
börtönbe zárva... Ozirisz,

ha tudja, milyen a hold: szeszély
már mióta fogy-növekszik
benned; hisz világod aljas-kemény
rendszerét kettécsatolni

nem lehet. Mozgástered a kozmosz
belsejében szűk, szürke, rossz,
s ezért, (épp ezért) érdekel.

Pedig nem vagy te bolond, főgonosz...
büszkeségből hallgatsz-dohogsz,
elfojtod, ha szád énekel.

** 8 **

Elfojtod, ha szád énekel,
amit komponálsz, előre hamis.
Ötlet? Dobod, ha más vetette fel,
boldogulsz te anélkül is!

Harcod rühes - lassan szakad karnis -
de hull még vakolat-lepel,
tőr tetvet szúr, míg golyóbis
forog tengelye körül s elvisel.

Így hát célodért céllal csábítasz,
mosolyod old szabályokat.
Te ezt adod, mivel hypózott lom

benned minden megkezdett mozdulat.
Kérdem én, ettől tiszta vagy,
lűktet-ver valami amott balon?

** 9 **

Lüktet-ver valami amott balon:
riadni kész a mihaszna
test. Jobb a kór? Kell - ahogy hatalom
bugyrában burjánzó szavak

képeznek baljós halmokat... Vajon
épül vár gyenge alapra,
s ha fala összeomlik, vállalod?
Bírod a becsület gyatra

versenyét eképp, hitedre mérget
sírod ha ont. Van tömérdek
indok, hogy pszichéd tagadjon

Inkább majálist tartasz; képzeted
filmjén gumiképű szentek
Na, így száll színes luftballon!

** 10 **

Na, így száll színes luftballon:
hagysz néped felé röppenni gömböt,
örüljön, míg adódik alkalom,
míg alkalmat adsz; örüljön...

Győzködni meg senki se akarjon,
tán még magad se győzködd
Hogy is nézne ki egy pardon,
amihez igazából nincs közöd!

Sokat nem dolgozik benned gége.
Hárítasz a messzeségbe,
mint kapus, labdáért csak elesel.

Mert vetődni tudsz. De létrejön-e
benned más reflex - érzélem, béke -
amely légében magasodik fel?

** 11 **

Amely légében magasodik fel,
törtet, az a hozzáállás
a méltó? A túlélés kecsegtet,
benne kiskapu imponál...

Hát, jól kijösz a gaz bűvölettel.
Ha a bűn kulcsát másolják,
soron kívül megkapod. Berendel
tornácára pártfogód, megkínál

egy korsó gáztettel sunyin, szarvát
panírban tálalva próbál
kitolni veled. Nem hagyod;

ahogy kell - ördögien vágod át:
magad készíted vacsorád.
Más törvényét unod nagyon...

** 12 **

Más törvényét unod nagyon,
tréfának véled csak a véleményt,
poénját - slussz - leütöd. De azon
nem akadsz fenn, hogy kinn a fény.

Tömlőc rácsa hív, szabadulni vonz,
szökellni rendszer rendszerén.
Muszáj nyerned minden áron,
elegánsan most is: fogat fogért.

Esténként órád harcra húzod fel...
Hajnalod úgy érkezhetsz el,
ha a napfelkeltét jóváhagyod.

Kozmetikára térsz rendületlen,
sajnálónivaló csak szemed,
ha meg se látod, azt, mi arcodon...!

** 13 **

Ha meg se látod, azt, mi arcodon
kincsként ragyog - részedben élsz.
Hogy léted nyáladdal rokon?
Megtartja báb-karod a Bábel-ész.

Ragaszkodsz, mert választ végső soron
magadtól, magadért remélsz:
nem dőlhet el úgy egyetlen torony,
hogy át ne mennél küszöbén.

Menni mész, csak védekezel. Ha üt
feléd egy kéz, neked nem ügy,
visszaadod; fittebb leszel,

merész. Minek óvnád az együgyűt?
Páholj csak gyengét, míg nem nyűg,
s ki melletted megy éppen el...!

** 14 **

S ki melletted megy éppen el,
annak élesebbé válik a kép,
de mozid utcai! Tekintettel
vagy másra, vagy mint egy robot, egy gép

zúzod darabokra a porszemet?
Na igen, semmi sem elég -
Kinek nincsenek kopár hegyek,
szemében minden vetülék.

Elméd lázad és vulkánként kitör,
lávádon lélegzik a föld.
A távolban az ígért "örökké"

szánalmas vasútként újfent döcög,
rajta áldozatod figyel s hörög:
elvvel tömött szekéren az önkény...

** 15. **

Elvvel tömött szekéren az önkény,
- mintha máshol nem lenne hely.
Kalapot lobogtat feléd a fény
hiába marasztalná csel.

Szánszom utad; de rovd-e még?
Meg se érzed, ha por lep el.
Nyelved mindig ellenáll - nincs veszély.
Elfojtod, ha szád énekel.

Lüktet-ver valami amott balon!
Na, így száll színes luftballon,
amely légében magasodik fel...

Más törvényét unod nagyon,
ha meg se látod, azt, mi arcodon
s ki melletted megy éppen el...!

Szerelem

Vörösbe rajzolt
megboldogult szóvirág
dics-permet sírban.

Bennünk...

Bennünk a csodák -
lélekrezdüléseken
biceg át az éj.

Descartes másképp

Megcsaltak,
tehát vagyok.

Költögetők

Vajh kapirgál-e tyúk, ha nincsenek magok? –
vajh tudja-e fiók, miért írogatok?

Majd felhívlak...

Lehetsz ló is, rosszra tettem.
Vagy vonat. Elment? Hadd menjen.
Még el se kezdődött, vége.
Csak szalvéta vagy ebédre.

A százhuszas kávé megvolt,
ne keress telefonzsínórt.
Meg SMS-t se írj drága,
mint vonatjegy, az is drága.

Lehetnék vörös totemed,
a múzsád. De vásznon leszek
örök ölelő: képkeret.
Így pártolok művészetet.

Rám ne ijessz, tartod szavad,
már múlt időnek hordalak.
Ha összevissza tépsz, ha marsz,
hadvezér se vagy, én se sarc.

Kihűlt, ringat

Csak tehozzád írok, bajnokkal kezdek,
kaktuszt simogattam, nem kockatested.
Gondolatom hányszor rád pazaroltam,
már edzett vagyok, nem veszett. Valótlan

éreztem egykor, szívem bókra dobbant,
felhevült. Kihűlt mára tárt karod, hant
ölel helyén. Az elszáradt könnyvirág
díszesen hajol, a jelen fényt kitar.

Más karjába hulltál? Csak megerősít,
hagyjalak – tán szeretlek – szálljon őshit
idegen ölbé, tovább őt gyötörje.
Te vagy a minta, látod? Nagy, rögökbe

írt rovásod lelkemen karcolatba
fordul, kitér allergia, poratka
nem gyötör belőled. Álszentségedből
elperegtem, mint mag, ha rossz földbe dől.

Nem vádolok. De ne magasztald magad,
hogy leléptél. Távolom bazaltja vagy,
én közelbe puhult, már lehiggadó.
Múlt emléke ringat, miként hintaló.

Lőn, legyen

És lett anyanyelv, de nincs apakép,
csak helye húz fölötted, mint Concorde.
Behúzott a sors, tested szilvakék
ott belül, leengedtek sorompót

létbakterek, nem ér el rajtkövet
lábad. Sebaj, mert tartja az alváz
a kasztnit, rögzülnek mind hajtövek
a bőrhöz. A remény kitart, gyantáz

még csendszirup, keserűt old climax.
Egyszer majd kérdezel, mint kényszeres,
ha jó mánia, de most még kiraksz
miértet napjaidból. Fényt szeress

a fess feketébe, ezer virág
bont szirmot feléd, bársonyuk ír színt
melankóliába. Légy encián,
az jobban ékesít, mint a piercing.

Ne bánd, ha sírni látnak, ne szaladj,
én szelíd szavakkal átölellek,
ne félj, jég alattad be nem szakad,
én akkor is futok, ha megreped.

S ha rád zuhanna majd a fájdalom
malomköve, viseld a neveddel.
Nekem is jutott, lehet, rád hagyom
e súlyt, de emlékemet ne vedd el!

Idill-nihil – avagy sose kezdj egy életművésszel

Trófeád voltam, majdnem anyád, kis bige nagy ajakkal. Nem volt szívednek fílingje velem, hamar horgodra akadtam, amint tetted mással is. Összegyűrtél, galacsint

láttál belém, csak én hittem sokat, nagyon. Félretért az a híres szerelempatron, asszisztáltam, voltam az újabb stációd, gyermeked anyjaként egyik, de már kiold

a rég, hagy, hogy keresztet magamból vessek. Megtanultam, inkább higgyek a móresnek, mint gyöngymosolynak. Bennem bosszúvágy nem ég, feledni úgyse tudlak, dehogy. A fenét

írfam utódarcba sorsom, az más legyen. Tekintetem rajtad messzire átvetem, ahogy rongyot szemétbe dobnak, ha foszlik, de gondolatomba vájsz, mint tárcába prostik.

Strasszal rakod ki a balhét és a szexet, én stresszelek, talán még mindig szeretlek, vagy ki nem állak, mert verdába Verdit adsz a fűlnék, s ha néznek, hiszik nem vagy ripacs,

hanem zseni. Levelet írsz, börtön blogot, a számítógépet azt ott is hiányolod. De lányod? Persze a véletlenre kened, apa vagy. Nyilatkoztál. Ósdi rettenet.

Elmúlt. „Egy dolog, amiben egyetértünk”
szólt jópofid. Gondoskodni most miért nyűg
neked? Inkább linkek, portok, net és e-mail,
a Linux mindenekelőtt, az megkímél

kötelességtől. Amúgy is szilikonok
dívnak mára, tudod mi divat, te konok,
csibész. Nem én voltam az utolsó pered,
nem változol. Vannak még jogi sóherek,

kiket megtéveszt a svindli, a bűvölet,
ahogy egykor engem is. A hiány ölet,
most elért, próbál. De túlélésre játszom.
Elszakadt a cérna, akkor minek vászon,

minek is vetek gondolatmagot földbe,
miért hagyom, hogy lelkem a kín letörje?
Te már feledtél. Engem biztosan. Nődet,
sarjad? Jól tudod, a fény kihez szegődhet...

Megcselekedtem, amit

Jelek kultuszának áldoz az élő,
nincs maradása annak, aki lázad:
megérkezhet Spártába híre – késő.
Haldoklik őszinte szó, tett, alázat.

Kifutón ami – és aki még – számít,
billeg a mérték, na meg illeg a báj,
felmér az egyik, a másik kiszámít.
Ha csendet akarsz magadnak, kiabálj!

Zsong a fejemben Bach, Bacchus; változó.
Napest rám nő már e kór-ikon, s éppoly
ez éra, mint zárdalakónak kaland.

Eszmém reneszánsza jó. Ocsúdni jó?
Jeltől ócska az oltár, roskadozó,
ha téglá be is épül a sírba majd...

Négy év után

Kinek, miért mondom: beszéd lett vesztém;
hallgatóg füle tapad-e kereszten?
Vétkem szívemben érdektelen hordom,
de az sem vigasztalna, ha címlapon.
Ki szűrni tud, annak mindig könnyű tör,
ki megbocsátani, nehezéket tör.
Sorjáz bennem is kérdés nélkül bánat
s kérdéseim, mik visszapattanának.
Szóltam annyit, annyiszor megpróbáltam.
Én hittem, hittem mesék mámorában.
Most vezekelhettek, színt azt vallhatok!
Csak jót akartam, nem csavaros törvényt,
hogyan is tehetnék arról, ami történt –
bár tehetek. Hitetlenné válhatok...

Mézesmadzag

„A bizalom nem garancia, de jó tanítómester.”

Mögöttem megint az ígéret röhög,
vérem pirosába merül az álom,
de jó ez így, a hamisat kiállom,
csak keménnyé tesz agg utamon a rög,

azok az elém mázolt gyémánt-képek;
fantom ábrándomat színpadra írta
valami új keletű, bölcs poéta,
játshi bál a dráma itt... győz az élet.

Semmi vicc, csak poén, mit én citálok,
a fájdalomról nem csak dalolni kell,
kín e lét rugója, a halál álnok,

de tudni – mióta tojásból kikel
fióka s a csőr élelemért tátog,
jól nem lakik gyomor a terveinkkel

Tanítva szeretni

Múltat idéz a csend, présébe zárva
lűktet a fájdalom, megtört varázslat.

Sírnak gyermekarcok, s mind, ki szerette
egyként térdre rogy már, kiüresedve.

Álma volt nevelés, hogy szárnya alatt
felnő több nemzedék, győz tapasztalat.

Csak tette a dolgát, szív volt és lélek,
hite része volt az életének.

Mert vallotta, jóra figyelnek fülek,
ki előbb, ki később, de vet rá ügyet.

S hogy az idő hídja most kettészakadt,
itt hagyott mind strébert, mind jómadarat.

Átírni nem lehet bioszt, kémiát,
ő mégis ragyogott, mint kert, fréziák.

Most atomra hullik a végtelenben,
virágom kókadó, cím ismeretlen.

Rínak vén diákok, rínak az élők,
megszökött egy csillag, sötétbe fényt szőtt.

Hirdeti még útját itt maradókkal,
tanítva szeretni, szó nélkül szólal.

Mélyen, magasan

Átlóg híd a parton, megyek egyszer,
de most ne kötözz, kérlek, eressz el
néhány évig, amíg hozzám mérik
üdvösek a csillagom s belém fénylik

vak hitem. Inkább vedd le a tapaszt,
tudni léptemet, ha idetapaszt
a csend, az se jó. Hagyd rá az Úrra,
döntsön Ő, fentre keltek, alulra?

Addig lábam teszem, gondolva rád.
Jégcsap volt szívem, hozzád olvad át,
tavaszom jelenbe belevésem.
Önpusztításod a vereségem,

letört lendület. Élek. De minek
neveznéd? Ha egyszer majd felviszed
fölössé vált könnyeim, ne görgesd
tovább. A test puhány, most betört, esd,

keresi otthonát. Mint erdei vad
suhan, de elérhetetlen messzi vagy.
Nem üres már a szó, kimondhatom,
a mindenem vagy, mindenben atom.

Vágyaimnak szárnyakat növeszték,
repülni hajt a vér. Megköveztek
lélekzsarnokok, hogy én e földön
álljak, hát büntetésem letöltöm,

maradok. Remélem leszek nálad.
Úgy legyen. Most mint egy veszett állat,
kóválygok a mélyben, nyálam csurog.
Te hiányzol, nem égi hancurok.

Őszkép

Behúzta függönyét a nyárutó,
az ablak mögött szürke ég nevet
fel, én jövök. A fénycsík átfutó
illúziója suhint felleget,

szétlökött szivárványszínekre dől.
A május ősz kívül, de nessel itt.
Napnak őrzi hűlt helyét, percegő
dallamot fütyül, ölbe vesz szelíd

lombokat. Levél rozsdállik kezén.
A hajnal érckemény derékkal rám
hajol, húsen ostoroz, szinte vén
sugárba fojt. Heve belém talál.

Mint csikorgó villamos befordul,
én ébredek. Megérkezett rézdal,
hallgatom. Arcomon ráncmosoly dúl
sík kacajt. A rajt a cél felé csal

csendben, hogy a fagyon át keressem
a friss tavaszt. De most még rám ragaszt
hamis halált az út. Kövét festem.
Ecsetemre felfeszül lágy malaszt.

Anyatej

Ahogy ketten össze-szólódunk
lélekmelegedve;

ahogy ívet rajzol homlokodra
az elégedettség;

ahogy ínyed nyelveddel összeér
s a cseppnyi ér fakad;

ahogy mágnesezzük egymás testét
a szikrázó csendben;

ahogy gömbölyödik és kinyílik
kis öklöddel az ég;

ahogy ízleled-fonod magadba
a finom kortyokat;

hányszor, de hányszor érzem varázsod,
amint nyugalmat ad.

Tiedmagam

Padlóra folyt bordó festék,
elforrt teavíz a gázon,
cipősarok, mi magasít -
nincs semmi, hogy leigázzon;

mert tubust mindig vehetek,
csapot kinyithatok újra,
s olyan jó mezítlábasan -
ha nem is zsong szívem húrja.

Káprázat

A természet ékszere a fa,
a szabadság ékszere a lég,
a szolgálat ékszere a menny,
a boldogság ékszere az ég,
a tisztesség ékszere a szó,
az irgalom ékszere a szem,
a szerelem ékszere a szív,
a bölcsesség ékszere a csend,
a keresztség ékszere a hit,
a szeretet ékszere a tett;

vajon a költészet ékszer-e?

Mesevár

Tudod-e hol van mesevár?
Tudod, messze-messze földön,
hol csupa-csupa mese vár,
hol meseszarvat hord az ördög,
angyalon is meseszárnyak,
a boszi orra mesevas,
manókon meseszakállak,
hol mesefákon mesekas,
mesebokron mesebogyó,
meseládában mesekincs,
a főzelék is mesejő,
a királylányon mesetincs,
királyfin mesekorona,
hol az ágyon meseaplan,
gyereken mesepizsama -
ott meseország vára van.

Sün Sámuel

Sün Sámuel, ha konyhába bemegy,
összetörnek befőttés üvegek,
potyognak villák, kések, kanalak,
lábát veszti szék az asztal alatt.

Sün Sámuel, ha konyhába bemegy,
tej önt el padlózatot, tűzhelyet,
csap fogantyúja kezében marad,
főzelék a gázon odaragad.

Sün Sámuel, ha konyhába bemegy,
szedj össze a földről edényeket,
s ha a tányérok többsége repedt,
Sámuel eltör minden részletet.

Sün Sámuel, ha konyhából kimegy,
biztonságban érzi magát a meggy,
fellelegez fakanál, habverő,
rettegjen szobában a heverő.

Kutyamódi

Van egy kutyám, neve: Lili,
nagyon divatos kutyuli.
Barna fején piros kalap,
ha nem leli, akkor harap.

Van még rajta piros masni,
sétához azt rá kell adni.
Nagykabátban is válogat,
piros legyen másképp ugat.

Négy lábán négy piros cipő,
vicsorog, ha rossz az idő.
Nem szereti ő a sarat,
cipőire odaragad.

Finnyás még a pórázára,
nem lehet, csak narancssárga.
M'ért nem piros, nem is értem,
nincsen hozzá végzettségem.

Kutyadivat igen furi:
narancssárga, piros buli.
Elegáns egy nő őkelme;
jobb lenne, ha fiú lenne?

Különc kutyus tehát Lili,
a lila színt sem kedveli.
Vettem neki lila szoknyát,
s nem hordja. A kutyafáját!

Dombóváriak

Dombóvárrott nincsen troli,
az oviban sincs brokkoli.
Örül ennek nagyon Soma,
így már szívesen jár oda

Dombóvári gyerek Babett,
aki nagyon goromba lett.
Fiút, lányt egyaránt püföl,
harcát soha nem adja föl.

Legszebb kislány arra Sári,
immár ő is dombóvári.
Hajában a masni is szép,
nyílik virág, amerre lép.

Dombóvárrott lakik Zsiga,
ritka helye az iskola.
Inkább rugdos focilabdát,
pillangót kerget, hogyha lát.

Dombóvári kölyök Ármin,
aki át tud mászni bármin.
A múltkor egy csőben lelték,
nem ázott meg ott és elfért.

Van egy csúszda Dombóvárrott,
Kata, Lilla, Ábelt vár ott.
Arról huppannak homokba,
ahogy Ábel ezt elmondja.

Dombóvárnak nincs folyója,
kikötője évek óta.
De ott úszik gyorsot Márta,
uszodában ő a cápa.

Dombóvári Dominik is,
naplóba úgy van írva: Kiss.
Úgy becézik, hogy Minike,
nem kérdezték, szereti-e.

Itt van végezetül Fanni,
aki szintén Dombóvári.
Mérleghinta a kedvence,
meg is hintáztatja Bence.

Elég...

Elég, ne mondd, az út elágazik,
a lemez nem pörög, a fény lazít.
Hintaágyban fetreng a gondolat,
igazság hasára süt rég a nap.
Szavaid a sav mára kimarta,
legyünk közömbösek, nosza, rajta!
Kínzó ölelésedről lemondok,
így leveszed vállamról a gondot.
A játékot megszavaztad, éljed,
a színfal mögött szivárvány éled.
Színei a színpadra nem érnek,
külön világol bennünk a lélek.

E-vers

Információ dzsungele háló,
hol minden inda megtekinthető,
ott színeit ontják orchideák,
itt monitort fodroz a rózsatő.

Tengerfövenyre kibomlik a dal,
ismeretlen nótá a fagyhalál,
oda pihenni vágyik az ember,
ide kódjainkat fejteni jár.

Ímélek motorcsónakja felbűg,
karakter-folyamon a gát szakad,
fennen a Hold ezüstös fénye néz,
ideleln nyilvános a pirkadat.

Röppen a bájt, mint tarka madárhad,
trillaszóról üzennek a lájkok,
arra az ég-anyá csendet fogán,
gyermekét erre kattintva látod.

Utolsó üzenet

Azt nem mondhatom, hogy sok mindent elértem,
a magam csapdájába is beleestem,
ám e a föld végre befogadta a testem,
ha fentről nem tudtál, lentről jöjj el értem.

Hagyom én, hogy hely maradónak is jusson,
imámat nem kell mormognom már magamért,
kérdésedre itt válaszom, mit magam ért:
te majd megkapod, én megkaptam a jussom.

Most már békében nyugszom, szólhat a véset,
nem kell, hogy rám locsolja ellenszenv sörét,
s hiába lőne is, rajtam nem fog sörét,
az idő sírkövemre dátumot vésett.

Szerepem most mindenkinek ideális,
az élet úgyis egy időszakos metszet,
a szűk szó már régen a szemembe metszett,
lásson az élő élő, ha ide áll is.

A furulya

Barlang boronálta mélyről
kikacsintott a medvecsont,
zeneszót szűrt a fűlekbe,
mit kovakő csiholva ont.

Neandervölgyi füst között
dallam portyája merengett,
hattyúnyak üregén tüdő
lélegezte be a rendet.

Ajaksípót másolt a kor
és bekopogott reneszánsz,
szellemet idéztek lyukak,
ajtó mögött szólt a szeánsz.

A forma szűkebbre fordult,
mikor megjelent a barokk,
dala a tánc mecénása,
csak alakjában változott.

Ahogy világunk modernül,
újra feléled a hangszer,
képen idézi a festő,
szólama csendül ezerszer.

Frigy

Itt a koronád - szólt az udvar - vedd fel,
trónszékre téve találod jáspisod,
büszkeség vagy, mint Párizsának Eiffel,
ékkő érdemed, viseljed, ne szipogj.

Királynőnk, hódolat Neked, a méltó
szót kapod csak, múltat, jövőt és jelent,
lázadni dőre tett, hasztalan vétó,
verseink közt a lényed szentet jelent.

S a ritmusok rímekkel fütyörésztek,
megtelt a terem, mint keleten szeráj,
mikor a Szonett az ajtón belépett.

Óda vagyok, személyem fogadd leány,
- ekképp' az uralkodó - pár légy, részem,
étkenben só vagy, csak szakácsom trehány.

Cicák

A plázacica is nyávog,
dorombol egy új ruciért,
PIN kódot mormol magában,
bankkártya számára a vért.

De ha porcicára lelne,
nem hízelegne seprűért,
műkörmével karmolászva
magára öltene babért.

Puszi

Finom, kis cuppanós löket,
mi megbütyköli bőrödet.
Nyomán szöveted felpuhul,
mint hópehely, ha földre hull.

Édes, huncut egy teremtés,
ki kapja, nagyon szerencsés.
Ha küldeményed kibontva,
báját reád visszaontja.

Szeretet öleli körbe,
boldog leszel te is tőle.
Legyen e vers címe tied,
adjanak neked sok ilyen!

Éjfolt

Éjszaka plombáján karcok,
vén kuvaszok vicsorognak;
rémálom trappol a fejben,
kés hegye fúr a toroknak.

Plüss hasú hold szösze hullik,
sínre simulnak vagonok;
lakkozott dámák, rusnya kéj,
franciaágyon nyál csorog.

Kosztümöt húznak a póznák,
elegáns csík az utcásor;
ütemre kattan a zárnyelv,
holnapra koccint pincebor

Sanszkoldusok

A képek a fejekben nem is korcsak,
csak egyenruhások, amit a borszag
beborít, lápért lobbizik a kócsag
mindig is, mindenki azt akar: jót csak,

a csendből kivájni egy talpatatnyit,
unott már rühes bőrön a kardigán,
valami új kell, valamit vinni át
vízen, míg avított a szem, de szív kinyit,

szeretni féltőn, óva... még rabot
tár a fény a térben, agg vággyal etet
a lélek: vezesse jövő, ne a bot,

koldus itt tömérdek, ki szedett-vedett,
a holnap hagyjon el érmedarabot!
Kalappal játszik a sansz, mint kisgyerek.

Kampánybeszéd

Ütök és kapok, enyém a pálya,
túrészkülöböm magas, kiállja
a zord csapást és vissza-visszavág.
Adok annak, ki velem packázna,

ki át akarna ejteni, védem.
Azon vagyok, enyém legyen érdem,
utolsó találat. Siker íze hajt,
az izmok velem növekedésben.

A testem feszes. Erőt közvetít.
Ragadj meg, légy kíméletlen te is.
Könnyek? Ugyan. Velem nyert ügyed van,
csak fogást keress. Ütőd: a tenisz.

Egytizenketted

Ha felfedezted másban a múlt idő jelét,
ha nem elég az ég kékje feletted,
ha a mosoly szinonimáit
magaddal hozni rég elfeledted,
ha nincs senki, kiért cipelnéd,
és kedved se hív
számlálni számtalan csodát,
ha a moha zöldjét is penésznek látod,
ha úgy érzed,
színtelen virágot lopott öledbe a holnap,
félrecsókolnak szájszagú reggelek --
lehetnék-e én a múlatlan idő,
féktelen nevetésben örökzöld csoda,
vázádban friss virág?

Tudod, a széttört álmokon fészkelő
tucatnyi vándormadár közül
az egyik mindig hazatalál...

Álomba márt

Mintha rongyot csavarna a délelőtt,
a nappal présében vajúdok, erőt
tuszkolni rest vagyok magam. Az éjjel
cserben hagyott a szemhunyás, felnégyel
a tudat bárdja, s felaggat a város
kőfalára. Testem lesem, de már most
fintorog mindenem az oszló szagtól,
pedig aludnék, ha utána klappol
a lét, több csavarás, felnégyelés nincs.
Nekem nem kell mérföld, elég csak az inch,
hogy vízszintbe térjek, egy kispárnával
kiegyezem. Kidőltem, mint a sárfal,
a mára kiteszem a táblát: bezárt.
Tegnap piktora lassan álomba márt.

Tíz másodperc

Tenyerek java kígyóz a féltéken,
már-már apróért bökdös a vak remény
ujjbegye, csak tárcába nyúlni vágyjak.
A sort nézem, marasztalnak vágyak,
új attitűdök. Nem a világ szeme
hívott, valami belül. Hogy hiszem-e
a foltozott képet, arra reklám vigyáz.
Piszkosul manipulál. Mi lenne más
a cél, mint a zsebemre rátapadni,
mind koldusok vagyunk. Számtalannyi
kézbe érme bújna, ami nyílt titok.
A média hallgat, de sok pénzt kifog.
Közelről egy másik képet láthatok:
tíz másodperc, és nincs borpárás flakon.

Annyi arc között...

Fel se tűnik annyi arc között az egy.
Mint hömpölygő folyamban az elveszett,
nincs más, csak ár, s ha úszni is tud, lebeg
felszínen a test. Erőtlen és beteg.
A magunk hordta hegy gyengéket koptat,
kihull a férges, rest a mélybe roskad,
kimúl. Így van ez. A batikolt képhez
annyi szempár társul. Dívik a véteszt,
géntechnika, itt minden csak számítás.
A figyelem nyeglén köszön, bármi más,
lenge öltözékbe bújt alak ölel,
már megszokott. De ha mégis fényt lövell
egy árnyék, elmarad a taps. Megannyi
arc között azért egynek kell maradni.

Gondolatpihét

Hitelre hajtott hazán világom,
a gavallér rend helyett kitárom
kezem. Adós eleganciámat
itt őrzöm, itt ér öröm és bánat,

erre vonzom utódom, mint mágnes
vasat. Álmom sorvadt lényeg, látens
képeket gyógyítok önmagamban,
TV-jósként szólok szakadatlan,

szelíden. Pusztába kiáltva is
tudom, mi vár, a dicső, de hamis
ígéretből várat építhetek.
Velem cipeltetnek súlyt, köveket,

hogyan a bástya védjen. Fizetségem
a szájalom, megvetés, de még nem
vonhatok vállat. Hajsza vadállat,
a kerge lét. Egyszer megtalálhat.

Egyszer. Majd, ha talpam égre fordul.
Akkor se kérek hantot reformul,
csak egy gondolatpihét, hogy szálljon,
szitálja rám fényét, boldogságom.

Együtt, külön

Lenyomtam a kilincset. Csak egy kéz az, egy,
az enyém. Kívánságom, hogy csokorba szedj,
nem ígéz. Igáz. Nincs együtt, tabu a szív,
holt út, magán(y)ügyem. Ámor utál, lazít.

I-g-e-n - e négy betű a rostába roskadt,
mint kő, nehéz. Túl nagy kérés, hogy elfogadj,
vagy szítámon a lyuk kevés, szemernyi tán?
Régóta fülemben cseng ez a sorsnyitány,

a Karnagy nincs épp a helyzet magaslatán.
Persze én sem. Hiába nő bükk, tölgy, platán,
a fűznél megállok, valami visszaránt,
várat. Nincs mérőleges, míg elég haránt -

lassan horizontom is letűnik, jutok
utolsó szobába. Külön reped burok,
külön kis nemekkel, lenyomatom rád száll,
felhagy, és magába törik, mint a nádszál.

Mert bíztam, küzdöttem. Recept szerint, ahogy
mondotta Madách. De térdem most sírva rogy
egy végső imára, egymaga gyűjt erőt.
Ugye a remény arany, örök s űrt betölt...?

Úr(telen)

Tudod, elvesztettelek, de nem vesztél el...
szereteted szívemig szelíden szökell,
kócos ölelésembe magad simítod,
...lelkembe zengenek ázott angyaldalok.

Elértük...

A busz, hogy a megállóba begördült,
épp elértük. Nyomunkban már antik, hűlt
helyére bomlik a szmog-virágkehely,
piros lámpára szánk ablakon lehel
búcsú párát, derékszöget zár fenék,
comb, gerinc. Hiszti van műsoron, de még
a sofőr is belerezzzen, bugyrába
húzódott döbbenetünk csak ül, várja
alábbhagy, de nem. Visszük majd' hazáig,
jelző végre kigyullad - már hiányzik -
ők lelépnek, áthágva a szinteket,
a lépcsőt. A féklámpa még integet
talán, rendszám, ha bámul feléjük,
mi halkra fókuszálunk, mert elértük...

Fényt ereszt...

A hókristály fényt ereszt rám,
tükröz, amint csík rávetül,
kint a huncut hideg felráz,
cirógatás hajol belül.

A télnek nyoma tétova,
fagyot meneszt a hő, sugár,
napnak támad így létjoga,
felmelenget, mint szőr, subák.

Hagyja, éj harcot veszítsen,
arca mosolyt karcol, derűt,
táplál, simul, ahogy Isten,
s ha fáznék, a szívembe fűt.

Érlel bennem kontúrokat,
lángjával ölel, már becéz,
ringat, szelíden súg, fogad,
mit félbehagytam, ép, egész.

Szétrakott, különleges

Sémákba rejtem önmagam, hogy megtalálj,
ne keress mélybe eltakarva, felzabál
az eszement jelen, torkán lecsusszanok,
megőrölnék anyagi, szerpentin tanok.

Végbélből kibuggyanó sárga csekk leszek,
vonalkód, szám, pont, számtalan kis ékezet.
Ha látszom, ha nem, én vagyok a szétrakott,
az árucikk. Játssz velem picit. Jó nagyot...

Römi, póker, huszonegyes, nem pasziánsz;
kísértve létezem, kísérhet nagy szeánsz,
vagy orgia, a kis tesó. Ha ördögi is, ha anyagi,
ver-dobog, üdvözetem szinte hallani:

vagyok - te is lehetsz. A semmi belőled
mindent kivesz, de hited, (ha meg nem ölted)
porszemből óriást kreál, a titkod ez.
Átlagosban más ne légy, csak különleges.

Vendégül ne...

Mint tócsában a körök nagyobbak
egyre, úgy gondolok rád esztelen én.
Miért nem vagy itt - napja hajnaloknak -
merre vagy s meddig így, nélküled enyém?
Karod hanyag, a mindenhatóság
mélyre ült, hallgat, csak úti göröngyök
ráznak; kevés ide minden hatóság.
Én már bejártam teret és köröndöt,
és a térkép összes szegletét láttam,
de nem volt se tábla, se útjel feléd.
Rám omlott a magány, sebzett lett hátam,
lassan elfogy út előlem, fű felég,
s a nagy várakozás végül összetör.
Én megbocsátok, csak vendégül ne jöjj.

Mutáció

A létem gyógyulásba tér, hogyha mész,
halálom kihál, hiszem, mint Szókratész.
A test a lélekkel csupán időbe
egyesül velem. Mit számít, ki dől be

szavadnak utánam. Úgy kell hajtanom
tovább az úton, ne legyen rajta nyom,
játékok hajítsd. Csak van még eperszem,
óhajom megérett itt, benne merszem

édesít. Én mindezek ellenére
mit se bántam, de tudom, kellenél-e
másképp. Kalandozásod józan állapot
is lehet, dob nálak, mint ócska sálát.

Nem engem döfesz szíven, és mást versz szájba,
bűvköröd elköltözött, tán Versailles-ba.
Elit negyed. Nem vagyok mázba vonva,
litaníád a lényem átlapozta.

Mert van még színpad és vannak közterek,
egyke éjszaka. Nem leszek köztetek
a gátló, hol meghajolsz Belzebubnak.
Jó ez így, más vagyok. Messze rúgnak

a vágyak, téged elmém felejtene.
De jársz, mint korsó a kútra. Elejtem-e
ismét, vajon török emlék vagy marad,
fáj-e még ha unsz, szememben hagyma vagy?

Más e kor, őseink álma quadra vált,
internet alakítja a nagymamát,
a dédit, feltört hedonisták kasztja.
Carpe diem - mutációm akasztja.

Labirintus

A szinteket ajtó köti
egybe, bejárni többszöri
síkját a létnek így tudod.
De fixek benne himnuszok,

utak, te döntesz, merre mész,
ha kitárul. Kilincsre kész
kezed, fényre, jóra céloz,
küld, hogy próbáld. Vén reményt fonsz

ébenarcú éjszakába,
hinni sejtetsz, megtalálja
vágyad az utca. Szeretnéd.
Az álom, akár buborék

tűnhet el, s kicsorbult valód
újra élezed. Mint a hód,
mely fogával fatörzset metsz,
ájtatos imával vezetsz

át a kemény göcsörtökön.
Együtt nő esély, rád köszön
a sors. Előzékeny fajta.
Kemény, mint a hegy bazaltja.

Ne csapd be az ajtószárnyat,
más befér, kivár. Szolgálhat
olajozatlanul, követ.
Árny hálózza be jöttödöt.

S ha távozol egy másikon,
mit árt? Ott egy új, más lkon,
ki kulcslyukon mindig beles.
Nehéz utad így hiteles.

Csigalépcső

A mélyből vonaglik, az ég
felé tör. Spirálreménység
az egysíkú légben, ahol,
menekülésre út, ahol

pihentetheted a tested,
de a nap fényt szűrve festhet.
Lámpa nélkül botladozol
a sötétben, s ha dezodor

illata csap meg, csak bolyong,
keringesz rajta, mint korong.
Elveszettnek érzed magad
benne, ő előrébb szalad,

míg te csak követheted őt.
S ha megcsörrennek fedők
magány hangjain - bármi nesz -
rohannál, mindegy, hogy kihez.

Kígyóként tekeredik, lépted
rajta ring. Lábad felé tedd,
házában időzz, vágya ez.
Ha menned is kell, számba vesz,

jártadat köszönti. Látni
kezd veled, legyen akármi
káosz legbelül. Bezárja
kezed a korlátnak váza,

nyikorgó fokkal is vár rád,
az egyke. Keresi társát
a világ vén dzsungelében
egyre csak, mindig, szerényen.

S kivel egybefonja a vég
majd, ha összeomlik arrébb,
romjaiban elheverve
utolsót int - kész a terve.

Szeret, nem szeret

Megszeppent gyerek, ki ujjat tördel,
az vagyok. Tésztát kérek, pörkölttel
múlik délelőtt. Pörög a nappal
kereke, de egy izgága angyal

közbe lép, gondolatvilágommal
babrál, velem. Míg bennem tátong dal,
ebédem is íztelen, kivárom
inkább az étkezést, hogy gitárom

húrja ne legyen hamis, ha szólal.
Elmémre ül idő. A lasszóval
fogott kenyérben ott az irgalom
kovásza, de ha morzsa is, hagyom

a rendet úgy, ahogy. Parány vagyok.
Nővekszem-e, fületem a hangok
megtalálják? A teli tányérig
nagy a harc, ha nem is mosok régít,

egy száj akkor is letesz foglalót.
Enni vagy mégse, az éhség tarol.
Így vagyok magam, ki tudja meddig,
a szent könyv kezemben ázott, feslik.

Nem luxus, de rejtve angyalvilág
előlem. Az ember néha kihág.
Na de ki ne szánná az esendőt,
mondd? Merre vagyok a főszereptől,

mit rám mért az Isten? Visszarántom
magam a létbe szárnyas barátom,
hiszem eszemmel, e szemmel fogok
átvonulni síkon. Ám háborog

lelkem. Mit válasszak? Vívódásom
falatnyi csak. Magamnak kívánom
a mennyei lázat, de ma érjen.
Adjál túl rajtam, a veszteségen.

Évszakon, éven

Rügyet bontani más évszak hivatott,
de a papírforma néha felborul;
egyre buknak hű doppingalkalmazók,
a télszerep lassan rámpára szorul...

a hó lapáton kuksol, már idegen,
vagy zárdában haknizik fényért a nap,
tavasz bújócskázik épp, s jót nevet,
ahogy elmos majd ármányt, vigyorokat.

Földkéreg szökken, barakk omlik népre,
vihar nyáron nem odáz, csak szól: vége,
új szelek, új évadja kezdi táncát,

szereplő szerepét játssza s megértse!
Ember, ha emberibb, visszatér béke,
szimultán élhet évszakon, éven át.

Petrezselyemmel

Kínállak, de nem adhatok felet...!
Egy szelet boldogsággal mire mész?
A szeretet nem részletezhető.
Kivonat róla nincs, azt látni kell.
Ha kételkedsz, ha leltárba veszed,
biztosan tudni fogom: elveszett.
Kínállak s nem adhatok CSAK felet,
hiszem még, annál több szorult belém.
Mélyen és valahol a szó zihál -
énemben reszket, szívem peremén
aggastyán óhajom, a vén Egész;
kint tovább kuksol e kufár világ.
Kínállak. Egyszer és mindig önmagam;
teljesség próbál - rizikó benne van.

Régi szó

Félretolja az éjszaka
rám hajló függönyét,
oldunk hunyt időt,
s mint rendületlen csillagív,
a régi szó újra balzsamoz,
lámpásod világlik felettem.

Távlatközel

Mintha várnád kőkemény kézből
a semmit elsuhanni;

mintha platán törzsén
simítnál véresre sík sebet;

mintha terved túlfonott kalács,
(az enyém sületlen lázadás);

mintha áram vagy hideg ha rázna,
(tán a púp parázna hátamon);

rajtam most lomha láz lapul:
testem véd gyógyíthatatlanul.

Holdpehely

Az irodalmi fényforrás,
egy gyertyalángnyi e-világ,
világító szeglet, kis egylet,
kultúrát ápol, nem vitát.

TARALOMJEGYZÉK

(F)ellángolás.....	140
A fa monológja.....	44
A furulya	184
A fűcsomó szava.....	70
A hangya és a vers.....	137
A maszk... ..	64
A rend genetikája	115
A Senkihez... ..	112
A szél.....	88
A tél érve.....	42
A vén birs... ..	109
A vers	85
Advent idején.....	43
Afroszkóp.....	116
Álomba márt.....	192
Anya.....	80
Anyatej.....	173
Annyi arc között... ..	194
Áttűnődés	86
Az elme lázadása.....	143
Az ősz köpenye.....	39
Batthyány tér	47
Beleragyogni	34
Belső parancs	139
Bennünk.....	159
Brossúra – avagy via Budapest	78
Cicák	186
Csigalépcső.....	204
Csodálom	25
Csontok között... ..	18
Csornai csigák.....	138
Descartes másképp	160
Dombóváriak.....	179
Dózisok	97
Édes körforgás.....	36

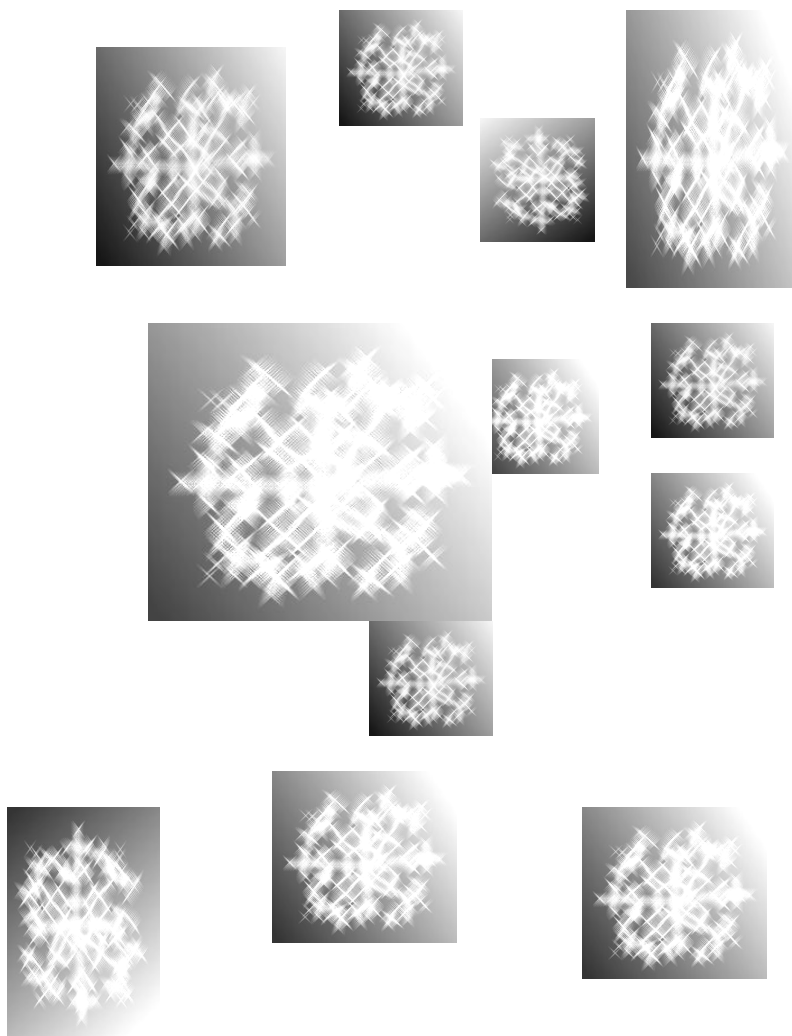
Égi kegyben	62
Egytizenkettő	191
Együtt, külön	196
Éjfolt	188
Elég... ..	181
Elértük... ..	198
Énkard.....	69
Énmarionett.....	89
Erőleves, nyakleves	118
Erre, arra, mégis itt.....	67
E-vers	182
Évgyűrűk	46
Evolúció.....	114
Évszakok krónikája	19
Évszakon, éven	208
Fekete orgona	45
Fényburokrepedés	10
Fényt ereszt.....	199
Frigy	185
Game over	61
Gondolatfoszlányok egy haláleset kapcsán	73
Gondolatpihét.....	195
GyökÉrzet.....	87
Győzhetsz.....	106
Ha	20
Ha keserű, ha látszat is.....	29
Ha(j)tásvadászat.....	54
Ha-lom	28
Hatször öt.....	130
Hintában	11
Hitbe veszve	58
Hófehér.....	23
Hold és napkorong	33
Holdpehely.....	212
Homályból.....	12
Hozzám tartozol... ..	76
Idill-nihil – avagy sose kezdj egy életművésszel.....	165

Igen-menedék	141
Így, úgy, egy	82
Jogodban áll... ..	110
Kampánybeszéd	190
Káprázat.....	175
Katona és hintaló	117
Kell, hogy legyen... ..	108
Kerge fűszál.....	59
Kezek	83
Ki tudja.....	52
Kiállok... ..	133
Kidőlt.....	102
Kihűlt, ringat	163
Kint, egyedül	32
Kinyitottam a fiókot... ..	6
Kivárom, hogy kinyíljanak a bimbók.....	84
Kórrajz.....	50
Költőgetők	161
Körbe hint	99
Körtánc októberben	136
Közhelyvers	68
Kutyamódi.....	178
Labirintus	203
Lélekmagány	120
Lesben állok	113
Limonádé	65
Lőn, legyen.....	164
Magnyi gondolat	55
Majd felhívlak.....	162
Marad.....	92
Március felé	75
Más kép, másképp	30
Megcselekedtem, amit.....	167
Megremeg... ..	105
Megszállottak.....	134
Mélyen, magasan	171
Mérged... ..	31

Merre, melyik.....	7
Mesevár	176
Mézesmadzag	169
Mindig más napos	71
Mintha csend	15
Mutáció.....	202
Nagyapának	63
Nagy, felnőttem	79
Napfelkelte, napnyugta	72
Naplórészlet	95
Napok	35
Négy év után	168
Nélküled tovább.....	132
Nem lehelsz.....	119
Nem sírok.....	111
Októberi vallomás.....	40
Ólomból homokszemek.....	94
Ölel, elereszt	96
Őszkép	172
Őszmerengő.....	41
Perceink	16
Petrezselyemmel.....	209
Puszi.....	187
Rád kacsintva	27
Régi szó	210
Repülés	13
Sanszkoldusok.....	189
Serkentő.....	101
Sodródódom, vagyok	57
Suttogva... ..	142
Sün Sámuel	177
Szezelem	158
Szezelem... ..	17
Szeret, nem szeret.....	206
Szeretlek	26
Szeretni kell.....	9
Szétrakott, különleges.....	200

Szilánkjaim	103
Szonett egy pohár vízhez.....	38
Szo-nett vagy nekem	24
Tanítom magam	14
Taníts... ..	56
Tanítva szeretni.....	170
Távlatközel.....	211
Távol, közelebb	22
Tej-út	66
Télből a nyárba	81
Tér, játék, június.....	37
Térben, időben.....	122
Tiedmagam	174
Tíz lépés	126
Tíz másodperc	193
Töredék.....	100
Tuti úti	77
Tyúkalarm	93
Ur nád előtt.....	98
Útilapu	124
Utolsó üzenet.....	183
Úr(telen)	197
Valaki áthelyez	91
Valami elveszett... ..	74
Vas harcod... ..	51
Védőbeszéd a halálért.....	90
Végtelen történetek.....	135
Végül úgyis.....	60
Vendégül ne... ..	201
Versboltba küldött az anyám	48

Dobrosi Andrea
C s e n d p e l y h e k
Budapest 2013